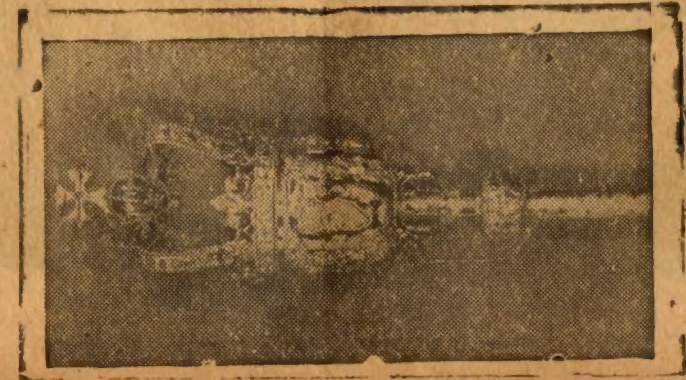
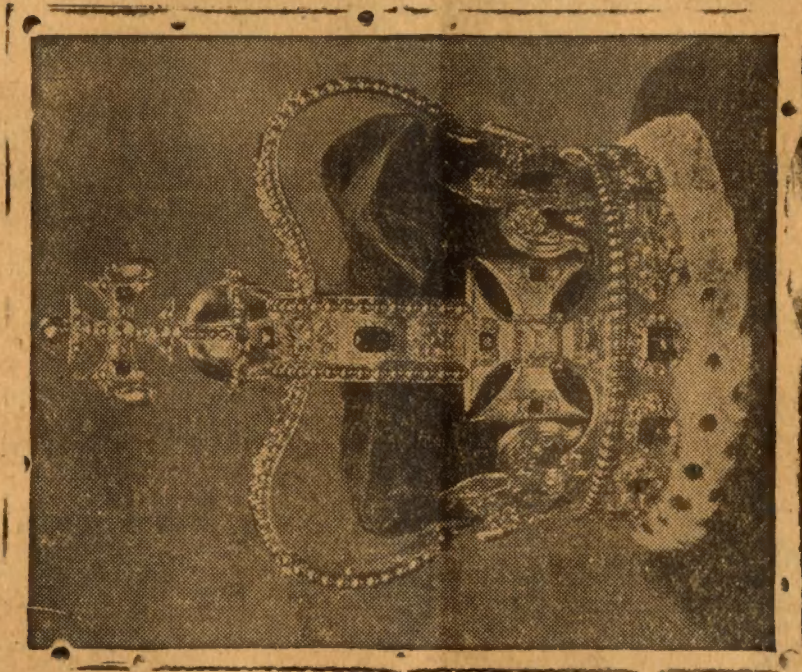

ഫോർട്ട് ആറാമനെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നിയായ എലീസബത്തിനേയും ഇപ്പോഴത്തെ രാജനിയായ
 എലീസബത്തിനേ (ഏറാവും വലത്തുവശത്തു) നേയും മൾഗാറാറിനേയും ഈ ചിത്രത്തിൽ കാണാം.

ബ്രി. രാജകീയ ഓസ്യൂ

ബ്രിട്ടീഷ് കിരീടം

ബ്രി. രാജകീയ ഹെഡ്ഡസ്

ഫെർഡിനാൻഡ്
(1216-1272)

വിക്റ്റോർസ് നബോറസ്
(1377-1399)

ഫെർഡിനാൻഡ്
(1399-1413)

ഫെർഡിനാൻഡ്
(1413-1422)

ഫെർഡിനാൻഡ്
(1422-1461)

വിക്റ്റോർസ് ഫെർഡിനാൻഡ്
(1483-1495)

ഫെർഡിനാൻഡ്
(1485-1509)

ഫെർഡിനാൻഡ്
(1509-1547)

ഫെർഡിനാൻഡ് (1553-1558)

എലിസബത്ത് (1558—1603)

ജേംസ് I. (1603—1625)

ചാൾസ് I. (1625—1649)

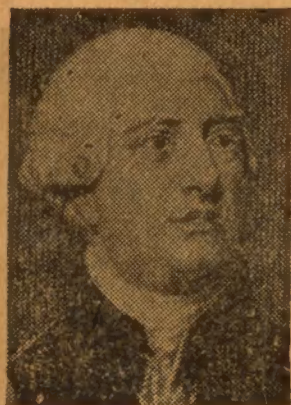
ചാൾസ് II. (1625—1649)

അന്നി (1702—1714)

ജോർജ്ജ് II. (1714—1727)

ജോർജ്ജ് III. (1760—1820)

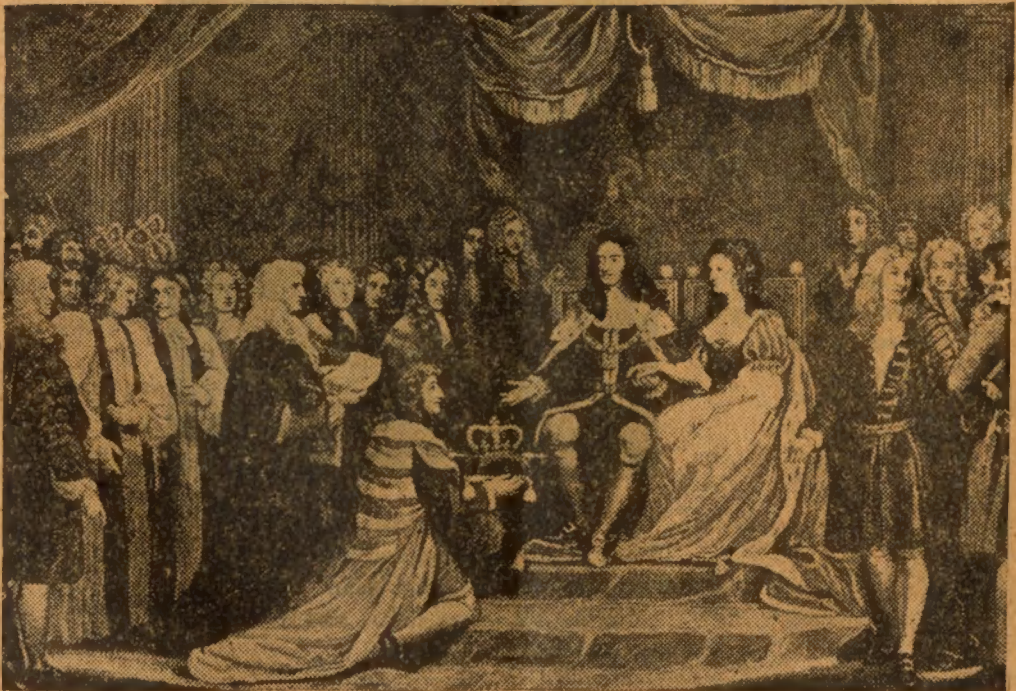
എഡ്വേർഡ് ഏഴാമൻ
(1901—1910)

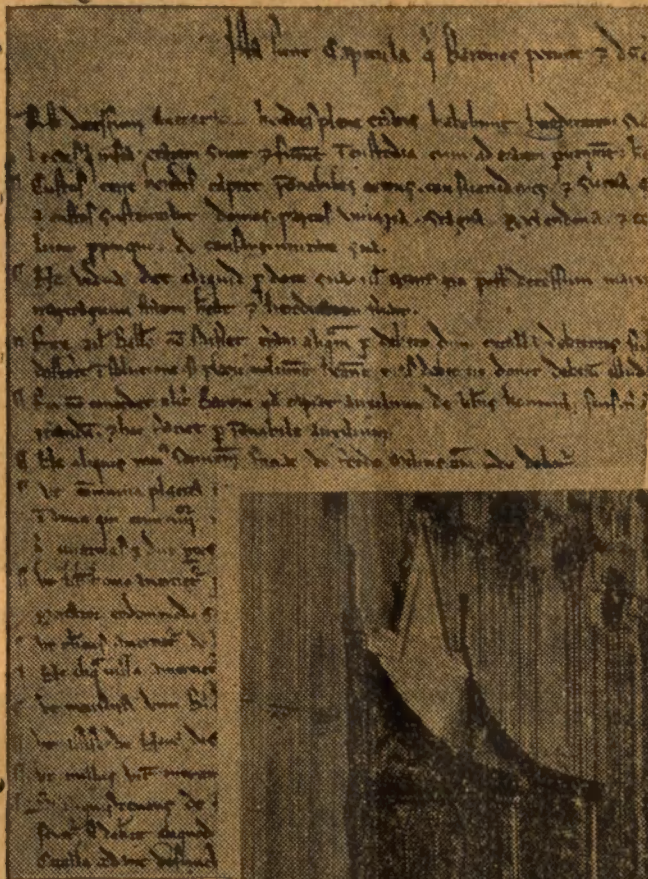
എഡ്വേർഡ് എട്ടാമൻ
ജനുവരി 1936 ഡിസം. 1936

എലിസബത്ത് ദ്വിതീയ ആദ്യമായി പാർലിമെന്റ് ഉൽഘാടനം ചെയ്യുവാൻ എഡിൻബറോ പ്രളയിന്റെ അകമ്പടിയോടുകൂടി പോകുന്നു. (1952 നവമ്പർ 4)

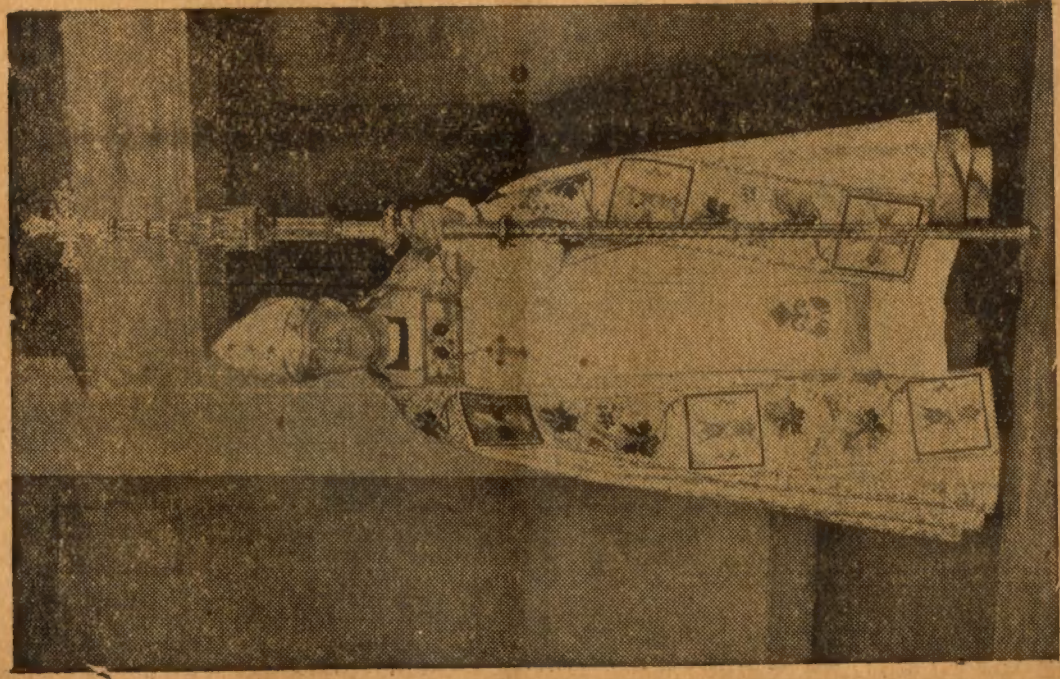

ജോസ് റണ്ടാമൻ സ്ഥാനത്യാഗം ചെയ്യശേഷം വിലുമിനും മേരിക്കും പാർലിമെന്റ് കിരീടം സമർപ്പിക്കുന്നു.

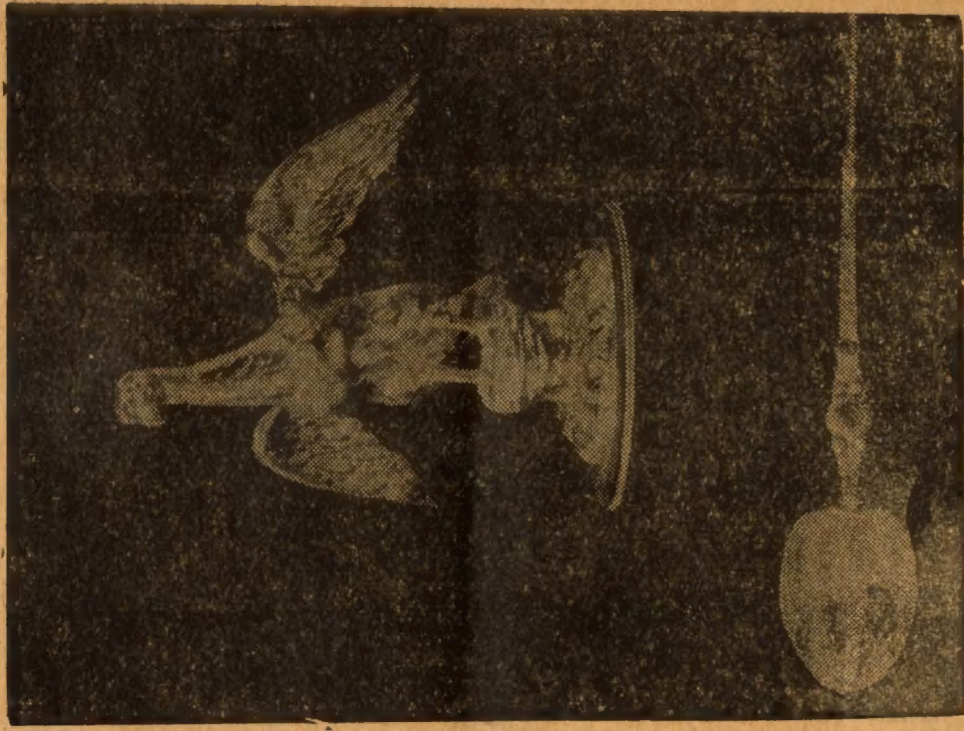

1214-രമാഗ്നാകാർ
 ഞായുടെ അടിസ്ഥാനമാ
 യിജോൺരാജാവ് അം
 ഗികരിച്ച "ആർട്ടിക്സി
 രസ്" ഓഫ് ടി ബാറ
 റ്റസ്".

കിരീടധാരണസിംഹാസനം
 (1292 വരെ സ്കോട്ടിഷ് രാജാക്കന്മാർ ഉപ
 യോഗിച്ചിരുന്ന "സ്റ്റോൺ ഓഫ് സ്റ്റോൺ" ഈ
 സിംഹാസനത്തിന്റെ അടിയിലുണ്ട്.)

കിരീടധാരണം കാൻറർബറി ആർച്ച് ബിഷപ്പ് ഡോ. ജിയോ
ഫ്രിറി ഫിഷറുടെ പ്രധാന കാർമ്മികത്വത്തിൽ നടത്തപ്പെട്ടു

കിരീടധാരണത്തിനുള്ള വിശുദ്ധതൈലം വച്ചിരിക്കുന്ന സർപ്പ
ലാതും കൂടുകെൻറ രൂപത്തിലുള്ളതാണ്. തൈലമുദിച്ചേകും നട
ത്തുന്നതിനുള്ള സ്കൂൺ അണ്ഡം അതിന്നടിയിൽ കാണുന്നത്.

എലിസബത്ത് ദ്വീതീയയും എഡ്വിൻബറോ പ്രഭുവും

എലിസബത്ത് ദ്വീതീയയുടെ കുട്ടികൾ (ചാൾസും അനിയ്യും)

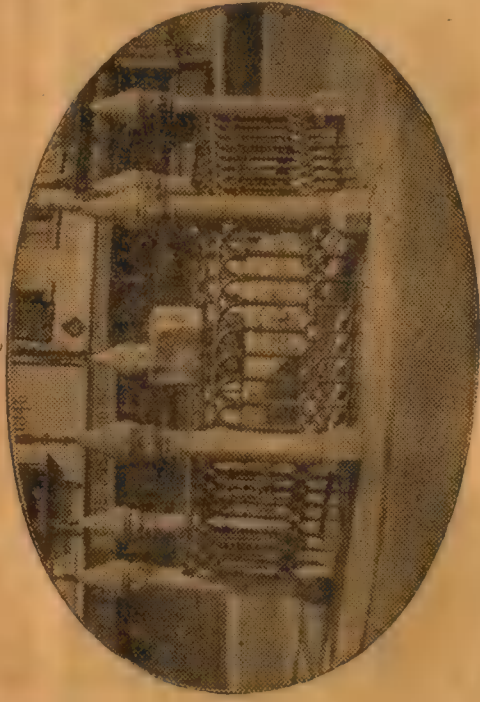
ജോർജ്ജ് അഞ്ചാമൻ

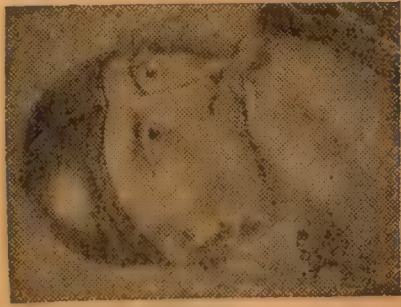
ജെ. രാജൻ (ജോർജ്ജ് അഞ്ചാമൻ പത്നി)

മഹാനായ ആൽഫ്രഡ്

ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പുരാതന സാക്സൻ രാജാക്കന്മാരുടെ
കിരീടധാരണശില

റോബർട്ട് ബ്രൂസ്

മേരി ക്വീൻ ഓഫ് സ്കോട്ട്സ്

സെൻറ് എഡ്വേർഡ് കൺവെൻസ്

എഡിറ്റർ മിസ്സിസ് എ. വി. കളത്തിൽ; മാനേജിങ്ങ് എഡിറ്റർ വറുഗിസ് കളത്തിൽ എം. എ

പുസ്തകം 4.

ജൂൺ 1953

ലക്കം 4

അരുണ വാർഷിക വിശേഷാൽ പ്രതിയെപ്പറ്റി ജയകേരളത്തിന്റെ അഭിപ്രായം.

പല വിഭാഗങ്ങളിലും പെട്ടെന്നു പത്തു മുപ്പത്തഞ്ച് ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ സാഹിത്യസൃഷ്ടികളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണ് ഈ വിശേഷാൽ പ്രതി. നൂറ്റാണ്ടിലുള്ള പേജുകളും ആസ്വാദ്യങ്ങളായിരിക്കുന്നു എന്നു തന്നെ വേണമെങ്കിൽ പറയാം.

'സ്രീയും പുരുഷനും സമുദായത്തിന്റെ രണ്ടു ചിഹ്നങ്ങൾ' (വള്ളത്തോൾ) 'വാർദ്ധക്യം ഒരു രോഗം' (ഡാക്ടർ ജോസഫ്, ചമ്പക്കുളം) 'അമ്മിഞ്ഞപ്പാലു' (അക്കിത്തം) ക്രിസ്തു ഒരു മഹായോഗിയായിരുന്നുവോ (സ്വദേശാഭിമാനി കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള ബി. എ.) 'അ അഗ്നി നിന്റെ പടർന്നുവിടിച്ചു' (ടോൾസ്റ്റോയ്) 'ലൈസൻസില്ലാത്ത പട്ടി' (ഉറൂബ്) 'രണ്ടു ഹൃദയങ്ങൾ' (മേരിജോൺ കൂത്താട്ടുകുളം) 'മരത്തിന്റെയും സാഹിത്യത്തിന്റെയും ഉറവിടം' (ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്) 'ഗർഭസ്ഥശിശു ആണോ പെണ്ണോ' (ഡാക്ടർ എൽ. കുളൻ) ഇത്രയും പ്രത്യേകിച്ചെടുത്തു പറയത്തക്കവയാണ്.

ഇത്തരം അന്തരഭംഗികളെ നല്ല ഉദ്യമിയിച്ചാണു പുറത്തിറക്കിയിട്ടുള്ളതും. സാധാരണ പല വിശേഷാൽ പ്രതികളും ഈ സംഗതിയിൽ പരാജയപ്പെടുകയാണു പതിവ്. അരുണ വിശേഷാൽ പ്രതിയുടെ പുറം ഗെറ്റപ്പ് അസ്സലായിട്ടുണ്ട്. ഒരു പുവിന്റെ വൃത്തിയുമുണ്ട് സൗന്ദര്യവുമുണ്ട്; ആർക്കുമൊന്നു മില്ല താനും. കളിപ്പാവയെടുത്തു നിൽക്കുന്ന ആ കണ്ണിനെ ആരും വളരാനേരും ഇരുന്നു നോക്കിപ്പോവും.

ഒരു രൂപ എട്ടണമിതമായ വിലയുമാണ്.

ബ്രിട്ടനി പെരാജവംശം

വിലയും ദി കോൺക്വർ മുതൽ എലിസബത്ത് ദ്വിതീയ വരെയുള്ളവരുടെ പേര്

വിലയും ദി കോൺക്വർ 1066-ൽ ഇംഗ്ലണ്ടു ആക്രമിച്ച കീഴടക്കി. നോർമൻ രാജവംശം സ്ഥാപിച്ചതു മുതൽ 43-ാമത്തെ ഭരണാധികാരിയാണ് ഇന്ന് കിരീടം ധരിക്കുന്ന എലിസബത്ത് ദ്വിതീയ. അതിദീർഘമായ ഈ രാജവംശാവലിയാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നത്.

നോർമൻ വംശം

വിലയും ദി കോൺക്വർ 1066-1087. വിലയും രണ്ടാമൻ 1087-1100. ഹെൻറി ഒന്നാമൻ 1100-1135. സ്റ്റീഫൻ 1135-1154.

ആൻജു വംശം

ഹെൻറി രണ്ടാമൻ 1154-1189. റിച്ചാർഡ് ഒന്നാമൻ 1189-1199. ജോൺ 1199-

1216. ഹെൻറി മൂന്നാമൻ 1216-1272. എഡ്വേർഡ് ഒന്നാമൻ 1272-1307. എഡ്വേർഡ് രണ്ടാമൻ 1307-1327. എഡ്വേർഡ് മൂന്നാമൻ 1327-1377. റിച്ചാർഡ് രണ്ടാമൻ 1377-1399.

ലങ്കാസ്റ്റർ വംശം

ഹെൻറി നാലാമൻ 1399-1413. ഹെൻറി അഞ്ചാമൻ

1413-1422. ഹെൻറി ആറാമൻ 1422-1461. 1461-ൽ ഹെൻറി ആറാമനെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കുകയും എഡ്വേർഡ് നാലാമനെ രാജാവായി വാഴിക്കുകയും ചെയ്തു. 1461 മുതൽ 1470 വരെ എഡ്വേർഡ് നാലാമൻ രാജ്യം ഭരിച്ചു. 1470-ൽ അദ്ദേഹത്തെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കിയിട്ട് ഹെൻറി ആറാമനെ വീണ്ടും രാജാവാക്കി. എന്നാൽ 1471-ൽ ഹെൻറി രണ്ടാമതും സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കുകയും, എഡ്വേർഡിനെത്തന്നെ വീണ്ടും രാജാവാായി വാഴിക്കുകയും ചെയ്തു. 1471-ൽ ഹെൻറി ആറാമൻ മരിച്ചു.

യോർക്കവംശം

എഡ്വേർഡ് നാലാമൻ 1461-1483. എഡ്വേർഡ് നാലാമന്റെ മരണശേഷം എഡ്വേർഡ് അഞ്ചാമൻ രാജാവായി. പക്ഷേ മൂന്നു മാസത്തിനുള്ളിൽ അദ്ദേഹം രാജസ്ഥാനത്തുനിന്ന് ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു. റിച്ചാർഡ് മൂന്നാമൻ 1483....1485.

ട്യൂഡർ വംശം

ഹെൻറി ഏഴാമൻ 1485-1509. ഐൻറി എട്ടാമൻ 1509-1547. എഡ്വേർഡ് ആറാമൻ 1547-1553. മേരി 1553-1558. എലിസബേത്തു് 1558-1603.

സ്റ്റുവാർട്ട് വംശം

എലിസബേത്തു് നാ സന്താനങ്ങളില്ലായ്കയാൽ ഏറ്റവും അടുത്ത കിരീടാവകാശി സ്കോട്ട്ലണ്ടിലെ ജയിംസ് ആറാമൻ രാജാവായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ഇംഗ്ളണ്ടിലെ ജയിംസ് ഒന്നാമനായി വാഴിച്ചു. അതോടെ ഇംഗ്ളണ്ടും സ്കോട്ട്ലണ്ടും ഒന്നായി. ജയിംസ് ഒന്നാമൻ 1603-1625. ചാൾസ് 1625-1649. 1649-ൽ ക്രോംവെല്ലിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള പ്രക്ഷോഭകാരികൾ ചാൾസ് ഒന്നാമന്റെ തല വെട്ടിക്കളഞ്ഞു. ചാൾ

സ് രണ്ടാമൻ 1649-1660. ജേയിംസ് രണ്ടാമൻ 1685-1688. ജയിംസ് 1688-ൽ സ്ഥാനത്യാഗം ചെയ്യുകയും 1700-ൽ മരണമടയുകയും ചെയ്തു. വില്യമും മേരിയും 1689-1702. ആൻ 1702-1714.

ഹാനോവർ വംശം

ജോർജ്ജ് ഒന്നാമൻ 1714-1727. ജോർജ്ജ് രണ്ടാമൻ 1727-1760. ജോർജ്ജ് മൂന്നാമൻ 1760-1820. ജോർജ്ജ് നാലാമൻ 1820-1837. വില്യംനാലാമൻ 1830-1837. വിക്ടോറിയ 1838-191. എഡ്വേർഡ് ഏഴാമൻ 1901-1910 (സാക്സൺ വംശം)

വിൻഡ്സർ വംശം

ജോർജ്ജ് അഞ്ചാമൻ 1910-1936. എഡ്വേർഡ് എട്ടാമൻ 1936 (ജനുവരി-ഡിസംബർ 11) ജോർജ്ജ് ആറാമൻ 1936-1952

വീണ്ടും യോർക്ക വംശം

എലിസബേത്തു രാജ്ഞി 1952 ഫെബ്രുവരി 6-ാം തീയതി രാ

ജ്ഞിയായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടതുമുതൽ യോർക്ക് രാജവംശം ഇംഗ്ളണ്ടിൽ വീണ്ടും ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ബ്രിട്ടനിലെ ആറാമത്തെ രാജ്ഞിയാണ് എലിസബേത്ത് ചിരിയ. 1926-എപ്രിൽ 21-ാം തീയതി ഭ്രാന്തയായി എലിസബേത്തു് രാജ്ഞിക്കു 27 വയസ്സു പൂർത്തിയായിരിക്കുന്നു. 1947 നവംബർ 20-ാം തീയതിയാണ് എലിസബേത്തു രാജ്ഞി എഡിൻബർഗ് പ്രഭുവിനെ വിവാഹം കഴിച്ചത്. അടുത്ത കിരീടാവകാശിയായ ചാൾസ് രാജകുമാരൻ എലിസബേത്തു രാജ്ഞിയുടെയും എഡിൻബർഗ് പ്രഭുവിന്റെയും പുത്രനായി 1948 നവംബർ 11-ാം തീയതി രാത്രിയിൽ ഭ്രാന്തനായി. ഡെന്മാർക്കിലെയും ഇംഗ്ളണ്ടിലേയും ഗ്രീസിലേയും രാജവംശങ്ങളായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ് എഡിൻബർഗ് പ്രഭുവെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്.

ബ്രിട്ടീഷ് രാജാക്കന്മാരുടെ വംശ സൂചിക 25-ാം പേജിൽ)

വിഷയവിവരം

പേജ്

1. അരുണ വർഷികവിശേഷാൽപ്രതിയെപ്പറ്റി	7
ജയകേരളത്തിന്റെ അടിപ്രായം	7
2. ബ്രിട്ടീഷ് രാജവംശം	9
3. മന്ത്രവാദവിധേയനായ രാജകുമാരൻ	16
4. വനസംഗീതം-എം. എസ്. മേനോൻ	25
5. ബ്രിട്ടീഷ് രാജാക്കന്മാരുടെ വംശസൂചിക	27
6. അടുക്കളയിൽ	29
7. സുൽത്താനും അഹമ്മദും ആശാരിയും-(കുട്ടികളുടെ കഥ)	32
8. ഞാൻ എങ്ങനെ കിരീടമണിഞ്ഞു	

മുഖപിതം:

എലിസബേത്തുരാജ്ഞി

1001 രാവുകളിൽ ഷഹ്റസാദ് എന്ന മന്ത്രികുമാരി പറഞ്ഞ ഒന്നാമത്തെ കഥ—മുക്കവനും ജിന്നിയും.

മന്ത്രവാദവിയേയനായ രാജകുമാരൻ

(നാലു വിചിത്ര മത്സ്യങ്ങളുടെയും ജലാശയത്തിന്റെയും, പർവ്വതങ്ങളുടെയും രഹസ്യമറിയുവാൻ സുൽത്താൻ ഇറങ്ങിപ്പിറപ്പെടുകയും, ഒടുവിൽ ഒരു കൊട്ടാരത്തിൽ ഒരു ശയ്യയിൽ ഒരു യുവാവു കിടക്കുന്നതായി കാണുകയും ചെയ്തു. അവിടെയാണല്ലോ നാം കഥ പറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത്. യുവാവിന്റെ അര മുതൽ മേലോട്ടു ജീവനുള്ള ശരീരവും, അര മുതൽ കിഴോട്ടു കല്ലുമായിരുന്നു. ഇതെല്ലാം കണ്ടു വിസ്മയ സൂചകമായ സുൽത്താനോടു യുവാവു രഹസ്യങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.)

യുവാവ് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—
പ്രഭോ, അറിഞ്ഞാലും! എന്റെ പിതാവ് ഈ നഗരത്തിന്റെ രാജാവായിരുന്നു. മുഹമ്മദ് എന്ന പേരായ അദ്ദേഹം കരിമ്പിറകളുടെ അധീശനും, ഇപ്പോൾ നാലു പർവ്വതങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നവയുടെ ഉടമവനും ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം എഴുപതു വർഷം നാടുവാണു. അതിനു ശേഷം അദ്ദേഹം ദൈവത്തിന്റെ കൃപയെ പ്രാപിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു പകരം ഞാൻ സുൽത്താനായി. എന്റെ പിതാവുവരിയെ ഞാൻ വിവാഹം ചെയ്തു. അവൾ എന്നെ അപാരമായി സ്നേഹിച്ചു. ഞാൻ വീട്ടിൽ നിന്നു പോയാൽ തിരിച്ചുവരുന്നതു വരെ അവൾ ഭക്ഷിക്കുകയോ വാനം ചെയ്യുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. അവൾ എന്നോടുകൂടി അഞ്ചു വർഷം താമസിച്ചു. ഒരു ദിവസം അവൾ ഹി

മാം സ്നാനത്തിനു പോയി. ഞങ്ങളുടെ അത്താഴസഭ്യസ്തുള്ള വിഭവങ്ങൾ വേഗത്തിൽ തയ്യാറാക്കുവാൻ ഞാൻ പരിചാരകനോടു് അജ്ഞാപിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനു ശേഷം ഊ കൊട്ടാരത്തിൽ ഞാൻ പ്രവേശിച്ചു് സാധാരണ ഉറങ്ങാറുള്ള ശയ്യയിൽ കിടപ്പായി. എന്റെ മുമ്പത്തു വീശുവാൻ രണ്ടു ദാസികളെ ഏർപ്പെടുത്തി; ഒരാൾ തലയ്ക്കുലും, മറൊരാൾ കാൽക്കുലും. പക്ഷെ എന്റെ ഭാര്യയുടെ വേർപാടിനാൽ ഞാൻ കണ്ണിതനും പരിഭ്രമചിത്തനുമായിരുന്നതിനാൽ ഉറങ്ങുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഞാൻ കണ്ണടച്ചു കിടന്നുവെങ്കിലും എന്റെ മനസ്സും ചിന്തകളും നല്ലപോലെ ഉണർന്നിരുന്നു. അപ്പോൾ എന്റെ തലയ്ക്കൽ ഇരുന്ന അടിമപ്പെണ്ണ് മറവുചോട്ട് ഇപ്രകാരം പറയുന്നതു കേട്ടു:—
“മസ്ഉദാ, നമ്മുടെ യജമാനന്റെ സ്ഥിതി എത്ര ദയനീയമാണ്! ഈ യുവത്വത്തിൽ എത്ര ക്ഷിണിതനായിരിക്കുന്നു! ശപിക്കപ്പെട്ട തേവിടിശ്ശിയായ യജമാനത്തിയാൽ വഞ്ചിതനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥിതി പരമദയനീയം തന്നെ!”

മാറവൾ ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:—

“അതെ അതെ! തീർച്ചയായും! വഞ്ചകികളും വ്യഭിചാരിണികളുമായ എല്ലാ സ്ത്രീകളെയും അല്ലാത്ത ശപിക്കട്ടെ. എല്ലാ രാത്രിയിലും വല്ലയിടത്തും പോയിക്കിടക്കുന്ന ഈ തേവിടിശ്ശിയെക്കാൾ ഉത്തമമായ ഒന്നിനെ നമ്മുടെ യജമാനൻ—സു

ന്ദരങ്ങളായ വാസനാസമ്പത്തിനാൽ അനുഗൃഹീതനായ യജമാനൻ—അർഹിക്കുന്നു.”

എന്റെ തലയ്ക്കുലിരുന്ന ദാസി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“നമ്മുടെ യജമാനൻ ഊമനാണോ? അതോ ചിലയ്ക്കുവാൻ മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തെ കൊള്ളുകയുള്ളൂ? അദ്ദേഹം അവളെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നുപോലുമില്ലല്ലോ!”

മാറവൾ: — പോടീ വെണ്ണേ, നമ്മുടെ യജമാനൻ അവളുടെ വഴികൾ അറിയുന്നോ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ അവൾ അനുവദിക്കുന്നുണ്ടോ? അത്രമാത്രമോ? ഉറങ്ങുന്നതിനു മുമ്പ് മത്തുപിടിപ്പിക്കുന്ന മദ്യം അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ട് അവൾ കടിപ്പിക്കാറില്ലേ? അദ്ദേഹം അതിനുശേഷം ഉറക്കത്തിൽ മയങ്ങുന്നു. അവൾ എവിടെപ്പോകുന്നുവെന്നോ എന്തു ചെയ്യുന്നുവെന്നോ അദ്ദേഹം അറിയുന്നില്ല. മത്തുപിടിപ്പിക്കുന്ന വീഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തെ കടിപ്പിച്ച ശേഷം വിലപിടിച്ച വസ്തുക്കൾ അണിഞ്ഞു സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ ചാർത്തി അപ്പാർ പുലർച്ചവരെ വല്ലയിടത്തും പോകുന്നു; പുലർകാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ വന്നു് ഒരു ദുഷ്ടധം അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാസികയുടെ സമീപം കത്തിക്കുന്നു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം മരണതുല്യമായ നിദ്രയിൽ നിന്നുണരുന്നു. ഇതു നമുക്കറിയാം.”

അടിമപ്പെണ്ണിന്റെ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ എന്റെ കണ്ണുകൾ

കു പ്രകാരം അന്ധകാരമായി. രാത്രി അവസാനിക്കുകയും ഞാൻ ചിന്തിച്ചു. അപ്പോഴേയ്ക്ക് എന്റെ വിരമപത്രത്തിനും കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിവന്നു. അവർ മേശയൊക്കെ പരിവൃദ്ധ്യം കൊടുത്തു കഴിച്ച് വീണ്ടും കഴിച്ച് വീണ്ടും സമർത്ഥരായിത്തീർന്നു. അവർ മേശയൊക്കെ പരിവൃദ്ധ്യം കൊടുത്തു കഴിച്ച് വീണ്ടും കഴിച്ച് വീണ്ടും സമർത്ഥരായിത്തീർന്നു. അവർ മേശയൊക്കെ പരിവൃദ്ധ്യം കൊടുത്തു കഴിച്ച് വീണ്ടും കഴിച്ച് വീണ്ടും സമർത്ഥരായിത്തീർന്നു.

ഞാൻ കിടന്ന് ഉറങ്ങുകയാണെന്നു നടിച്ചു. അവർ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:—“രാത്രി മുഴുവൻ ഉറങ്ങുക. ഒരിക്കലും ഉണരുന്നതിനുള്ള അല്ലാഹുവിന്റെ നാമത്തിൽ ഞാൻ നിന്നെ വെറുക്കുന്നു. നിന്റെ മുഴുവൻ ശരീരത്തെയും ഞാൻ വെറുക്കുന്നു. നിന്നോടു സംയോഗം നടത്തുന്നതിൽനിന്ന് എന്റെ അത്യാവൃത്തിയെപ്പറ്റി വിവരിച്ചു പറയുന്നതിനും അല്ലാഹുവിന്റെ ജീവനെ അവഹേളിക്കുന്ന ദിവസം ഞാൻ അറിയിക്കുന്നു.”

അവർ പിന്നീട് എഴുന്നേറ്റു ഏറ്റവും സുന്ദരമായ വസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞ് സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ മാർദ്ദവം തോളിൽ എന്റെ ഡ്രസ്സും തൂക്കിയിട്ട് കൊട്ടാരത്തിന്റെ കവാടങ്ങൾ തുറന്ന് അവളുടെ ഭർത്താവ് മാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് പോയി. അവൾ കൊട്ടാരം വിട്ടതോടുകൂടി ഞാൻ അവളെ പിന്തുടർന്നു. നഗരകവാടങ്ങളിൽ എത്തുന്നതുവരെ അവർ വീഥികളിൽ കൂടി നടന്നു, അവളെ ചെന്നപ്പോൾ എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കത്തക്ക ഭാഷയിൽ അവർ ചില വാക്കുകൾ ഉച്ചരിച്ചു. കവാടങ്ങൾ ബന്ധിച്ചിരുന്ന ചങ്ങലകൾ

തകർന്നു വീണു. അവർ മുന്നോട്ടു പോയി. (ഞാൻ അവളെ പിന്തുടരുന്നതായിരുന്നു) നഗരത്തിന്റെ അതിർത്തിക്കു സമീപമുള്ള കുന്നിൽ മുളകൊണ്ടുള്ള വേലിക്കുരുത്ത് വൃത്താകൃതിയിലുള്ള മേൽക്കൂരയോടുകൂടി ഇഷ്ടികൊണ്ടു കെട്ടിപ്പടുത്തിട്ടുള്ള ഒരു കുടിയിൽ അവർ കയറി. അവർ വാതിൽ കടന്നപ്പോൾ ഞാൻ മേൽക്കൂരയിൽ കയറി. മേൽക്കൂരയിൽ നിന്നാൽ അകത്തെ കോട്ടയ്ക്കു കാണാമായിരുന്നു. എത്ര ഭയങ്കരം! എന്റെ സുന്ദരിയായ വിരമസഹോദരി ബീഭത്സരൂപനായ ഒരു അടിമകുട്ടിയെ സമീപം പ്രാപിച്ചു. അവന്റെ ചിരിയുടെ മുകൾ ഭാഗം മൺകടത്തിന്റെ മുകൾ ഭാഗം, അടിഭാഗം തുറന്നുകടം പോലെയും ആയിരുന്നു. അകുടിയിലെ നിലത്തുള്ള മണൽത്തൂവാലയായ ആ മുണ്ടുകൾ പര്യായമായിരുന്നു. കിറ്റിപ്പിറഞ്ഞു വൃത്താകൃതിയിലുള്ള ഒരു പഴയ പുതപ്പു പുതച്ച് കരിമ്പിന്റെ ചവറിന്റെ പുറത്ത് അവൻ കിടക്കുകയായിരുന്നു. അവന്റെ മുഖത്ത് അവർ മുട്ടുകുത്തി ഭ്രമിയെ ചുംബിച്ചു. അവളെ കാണത്തക്കവണ്ണം അവൻ തല അല്പം ഉയർത്തി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.—“നിനക്ക് ഹാ കയ്യോ! ഇത്രയും താമസിക്കാൻ നിനക്ക് മൊത്തം പണിയായിരുന്നു? ഇവിടെ നിരവധി കറുത്ത സഹോദരന്മാർ വന്നിരുന്നു. അവർ വീണ്ടും കിടന്നു. ഓരോരുത്തർക്കും ഓരോ യുവതിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ നിന്റെ അഭാവം നിമിത്തം അസംതൃപ്തനായിരുന്ന ഞാൻ വീണ്ടും കിടന്നില്ല.”

അവർ മറുപടി പറഞ്ഞു:—“എന്റെ നാമം, എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ പ്രേമമേ, എന്റെ കണ്ണിന്റെ കണ്ണീരേ,

ഞാൻ എന്റെ വിരമസഹോദരപുത്രനെ വിവാഹം ചെയ്തിരിക്കുന്നുവെന്നും, അവന്റെ നോട്ടം പോലും ഞാൻ വെറുക്കുന്നുവെന്നും, അവന്റെ കൂടെയിരിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ വെറുക്കുന്നുവെന്നും, അങ്ങേയ്ക്കു അറിഞ്ഞുകൂടുമോ? അങ്ങനെയൊന്നിട്ടുള്ള ഭയം എനിക്ക് ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ, അവന്റെ നഗരം തകർച്ചയുടെ ക്രന്ദനമാകുകയും അവിടെ മലംകാക്കു കരയുകയും മൂങ്ങാ മുളകയും കറുക്കനും കറുപ്പിയും വന്ന് അക്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള മുമ്പ് ഒരു സൂര്യൻ പോലും ഉദിക്കാൻ ഞാൻ അനുവദിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. അതിലെ കല്ലുകളെ കാത്ത് (കോക്കസസ്) പവ്വത്തിന്റെ പിൻഭാഗത്തേക്ക് മറിച്ചുകയറിയായിരുന്നു.”

അടിമ പറഞ്ഞു:—“ഹേ, നീ കള്ളം പറയുന്നു. കറുത്ത കുട്ടികളുടെ ധീരതയുടെയും അടിമനത്തിന്റെയും പേരിൽ ഞാൻ ശപഥം ചെയ്യുന്നു (വെളുത്ത മനുഷ്യരുടെ പൗരസ്ത്യത്തെപ്പോലെ ഹീനമായ പൗരസ്ത്യമാണ്) ഞങ്ങളുടെ തന്നെ ധരിക്കരുത്.) ഇന്നു മുതൽ നീ വരുവാൻ ഇത്ര താമസിക്കരുതെന്നെങ്കിൽ നിന്നോടു ഞാൻ കൂടുതൽ കയ്യൊഴിയില്ല. എന്റെ മെയ്യും നിന്റെ മെയ്യും തമ്മിൽ ഒട്ടിച്ചേർക്കുകയില്ല. തകർന്ന കടമേ, പട്ടി, ഭിക്ഷിച്ചു വെള്ളക്കുതിരിൽ ഏറ്റവും ഭിക്ഷിച്ചു വളേ.”

ഈ വാക്കുകൾ കേൾക്കുകയും പ്രസ്തുത രണ്ടു മദ്യമേൽക്കരുടെ അന്യോന്യമുള്ള പ്രവൃത്തി കാണുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ലോകം എന്റെ മുമ്പിൽ ഇരുണ്ടു പോയി. എന്റെ അത്യാവൃത ഹൃദയത്തിൽ ചെല്ലുന്നവെന്ന് ബോധമില്ലാതെയായി പക്ഷേ, എന്റെ ഭാഗ്യകരത്തുകൊണ്ട് എഴുന്നേറ്റുനിന്നു അടിമയോടു കേണവേക്ഷിച്ചു:—“എന്റെ പ്രേമമേ, എന്റെ

ഏദയത്തിന്റെ ഫലമേ, അങ്ങയുടെ പ്രിയംകരമായ മേനിയല്ലാതെ എന്നെ സന്തോഷിപ്പിക്കുവാൻ ഒന്നുമില്ല. എന്റെ പ്രേമമേ, എന്റെ നയനങ്ങളുടെ പ്രകാശമേ, അവിട്ടൂർ എന്നെ തള്ളുകയാണെങ്കിൽ ആരെനെ സ്വീകരിക്കും?" അവൻ അവളോടു് മൈത്രിയാകുന്നതുവരെ അവന്റെ മുഖിലുള്ള വിലാപവും വിഹ്നമായ അർപ്പണങ്ങളും അവസാനിപ്പിച്ചില്ല.

അവൻ സംപ്രീതനായപ്പോൾ അവൾ സന്തുഷ്ടയായി എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് സ്വന്തം വസ്ത്രങ്ങൾ—കാലുറ പോലും—ഭൂതത്തെവിഞ്ഞശേഷം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—"എന്റെ യജമാനനേ, അങ്ങയുടെ ദാസിക്കു് ഭക്ഷിക്കുവാൻ വല്ലതുമുണ്ടോ?"

അവന്റെ മറുപടി:—"ആ വാരം തുറന്നു നോക്കുക. എപ്പിയുടെ എല്ലുകൾ വേവിച്ചതു് ഞങ്ങൾ കഴിച്ചതിന്റെ ബാക്കി അരിൽ കാണും. അതു വെറുക്കിയെടുക്കുക. പിന്നെ ആ മദ്യ ചപ്പകത്തിൽ നോക്കിയാൽ അല്പം "ബിയർ" കാണും. അതു് നിനക്കു് കുടിക്കാം." അങ്ങനെ അവൾ തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും കൈകൾ കഴുകുകയും ചെയ്തശേഷം കരിവിൻ ചണ്ടിയുടെ മേൽ പരിപൂർണ്ണ നഗ്നയായി ആ അടിമയുടെ പാർശ്വത്തിൽ ശയിച്ചു; ആ വൃത്തികെട്ട പുതപ്പിന്റെയും ചാക്കിന്റെയും ആവരണത്തിനുള്ളിൽ.

എന്റെ ഭാര്യ, എന്റെ ബന്ധു, എന്റെ പിതൃവ്യപുത്രി ഇങ്ങനെയെല്ലാം ചെയ്യുന്നതുകണ്ടപ്പോൾ എന്റെ ബുദ്ധി വിനഷ്ടമായി. ഞാൻ മേൽക്കൂരയിൽനിന്നു് താഴത്തിറങ്ങി മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു് ഖഡ്ഗം (അവൾ കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന എന്റെ ഖഡ്ഗം) എടുത്തു് രണ്ടിനെയും വെട്ടി മുറിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. ആദ്യം ആ അടിമയുടെ കണ്ണത്തിൽ എ

ന്റെ ഖഡ്ഗം നിവർത്തിച്ചു. അവൻ ഉച്ചത്തിൽ ദീനമായി കരഞ്ഞതിനാൽ അവന്റെ കഥ കഴിഞ്ഞുവെന്നു് ഞാൻ ഉറപ്പിച്ചു.

വക്ഷ, അവന്റെ കണ്ണനാളത്തിന്റെ തൊലിയും കര ദശയും രണ്ടു ഞരമ്പുകളും മാത്രമേ മുറിക്കപ്പെട്ടുള്ളൂ. അപ്പോഴേയ്ക്കു് എന്റെ പിതൃവ്യപുത്രി ഉണർന്നു. എന്റെ ഖഡ്ഗം ഉറയിലിട്ടു് ഞാൻ നഗ്നത്തിലേക്കു് കിടന്നു. കൊട്ടാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് എന്റെ ശയ്യയിൽ കിടന്നു് പ്രഭാതം വരുത്തുവാൻ. അപ്പോൾ എന്റെ ഭാര്യ വന്നെന്നു കേൾത്തി. അവളുടെ തല മുമ്പാകെ ചെല്ലുതായും അമ്പൽ വിലാപ വസ്ത്രം ധരിച്ചിരിക്കുന്നതായും ഞാൻ കണ്ടു. അവൾ പറഞ്ഞു:—"എന്റെ പിതൃ സഹോദരപുത്രാ, ഞാൻ ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ എന്നെ കുറച്ചൊട്ടു തടയോ. എന്റെ അമ്മ മരിച്ചു പോയതായും, എന്റെ പിതാവു് ജീവഹാദിൽ വധിക്കപ്പെട്ടതായും, എന്റെ സഹോദരന്മാരിൽ ഒരുവൻ സർപ്പദംശത്താൽ മരിച്ചതായും മറ്റൊരാൾ ഒരു പർവ്വതത്തിൽ നിന്നുള്ള റിപതൻ നിമിത്തം മരിച്ചതായും അറിവു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാൻ കരയുകയും ഭുജിക്കുകയും ചെയ്തതെ എന്താണു് ചെയ്യുക?"

അവളുടെ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ ഒരു വിധത്തിലുള്ള ശകാരവും ഞാൻ പറഞ്ഞുപിടിച്ചില്ല "നിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്യുകൊള്ളുക. ഞാൻ അതിനെ വിഹ്നപ്പെടുത്തുന്നില്ല" എന്നു മാത്രമേ ഞാൻ പറഞ്ഞുള്ളൂ.

അവളുടെ ഭുജനവും രോദനവും ഒരു പൂർണ്ണ വർഷം നീണ്ടുനിന്നു. അതിനശേഷം അവൾ പറഞ്ഞു:—"ഒരു ഉള്ളയറയോടുകൂടിയ മണ്ഡപം നിങ്ങളുടെ കൊട്ടാരത്തി

ൽ പണിയുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ആ മന്ദിരത്തിന്നു് "ഭുജമന്ദിരം" എന്നു പേരിട്ടു്."

"നിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്യുക" എന്നായിരുന്നു എന്റെ മറുപടി.

അവൾ അവിടെ ഒരു മൃതസ്മാരക മന്ദിരവും അതിന്റെ മുകളിലായി ഒരു ഗോപുരവും അതിനുള്ളിലായി ശാന്തന്റെ കബർ പോലെ ഒരു കുടീരവും നിർമ്മിച്ചു. അവിടെ അവൾ ആ അടിമയെ കൊണ്ടുവന്നു താമസിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ മുറിവു നിമിത്തം അവൻ അത്യന്തം ക്ഷീണനായിരുന്നു. അവൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള പ്രേമസേവനങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ അവനു് കഴിവും ഇല്ലായിരുന്നു. വീഞ്ഞു മാത്രമേ അവനു് കുടിക്കാമായിരുന്നുള്ളൂ. മുറിവു ദിവസം മുതൽ ഒരക്ഷരം പോലും അവൻ ജീങ്ങിയിട്ടില്ല. എങ്കിലും അവൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. കാരണം അവന്റെ നിശ്ചിത നിമിഷം വന്നു ചേർന്നില്ല. എല്ലാ ദിവസവും രാവിലേയും വൈകുന്നേരവും എന്റെ ഭാര്യ അവന്റെ സമീപം ചെന്നു് ഭുജിക്കുകയും രോദനം നടത്തുകയും ചെയ്തു. അവൾ വീഞ്ഞു ശക്തിയുള്ള സ്പൂപ്പു കൊടുത്തു. രണ്ടാമത്തെ വർഷം മുഴുവനും അങ്ങനെ തുടന്നു. ക്ഷമയോടുകൂടി ഞാൻ അവളോടൊന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൂടി. അതൊന്നും അത്ര ശ്രദ്ധിച്ചില്ല.

ഒരു ദിവസം ഞാൻ അറിയാതെ അവളുടെ അടുക്കൽ കടന്നുചെന്നു. അവൾ സ്വന്തം മുഖത്തു അലച്ചുകൊണ്ടു കരയുന്നതാണു് ഞാൻ കണ്ടതു്. അവൾ നിലവിളിച്ചു:—"എന്റെ ഏദയത്തിന്റെ അച്ഛാദമോ, എന്റെ ദുഷ്ടിയിൽനിന്നു് അങ്ങു് മാറിയിരിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ടു്? എന്റെ ജീവനേ, എന്നോടു പറയുക; എന്റെ പ്രേമമേ, എന്നോടു സംസാരിക്കു

ശ്യാം പ്രഹരിക്കും. അതോ പ്രഹരത്തിലും രക്തം കൊണ്ടൊരു പ്രളയം. എന്റെ തോളിലെ തൊലി അവൾ അടിച്ചു മുറിക്കും. ഒടുവിൽ ഒരു രോമവസ്ത്രത്താൽ എന്റെ ദേഹം മറയ്ക്കും. അതിന്റെ മേൽ ഈ വസ്ത്രങ്ങൾ വിരിക്കും.

അതിനു ശേഷം സുൽത്താൻ യുവരാജകുമാരന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—“യുവാവേ, നീ ഒരു ഭൂഖണ്ഡത്തെ മാറ്റിയെങ്കിലും മറ്റൊരു ഭൂഖണ്ഡത്തെ ചേർക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. എങ്കിലും സൂചനയോ, ഇപ്പോൾ അവൾ എവിടെയാണ്? ക്ഷതമേറ്റ അടിമകളെ മന്ദിരത്തിൽ കിടക്കുന്നു.”

യുവാവ്—“ആ ഗോപുരത്തിന്റെ അടിയിൽ അടിച്ചു കിടക്കുന്നു. അങ്ങോട്ടുവന്നുള്ള വാതിലിനെ അടിച്ചു തുറച്ചിട്ടുള്ള മന്ദിരത്തിൽ അവൾ ഇരിക്കുന്നു. എല്ലാ ദിവസവും സൂര്യോദയത്തിൽ അവൾ വന്ന് എന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ മാറ്റി എന്ന നൂറു പ്രാവശ്യം പ്രഹരിക്കും. ഞാൻ കണ്ണീർ വാർക്കുകയും നിലവിളിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്റെ അർദ്ധശരീരം ചലനശക്തിയില്ലാത്തതായാൽ അപ്പുളിയിൽനിന്ന് അകന്നുനിൽക്കുവാൻ എനിക്കു സാധ്യമല്ല. പീഡനം കഴിഞ്ഞ ശേഷം അവൾ അടിച്ചതെ സന്ദർശിക്കും. അവനു വീണ്ടും പാകം ചെയ്ത ഭാണ്ഡം നൽകും. നാളെ അതിരവിലെ അവൾ ഇവിടെ വരും.

സുൽത്താൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: യുവാവേ, അല്ലാഹുവിന്റെ നാമത്തിൽ ഞാനൊരു നല്ല കാര്യം നിനക്കു ചെയ്യാം. അതു ലോകം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കുകയില്ല. ഞാൻ മരിച്ചു കഴിഞ്ഞ ശേഷവും ഒരു ധീരകൃത്യമായി അതു ചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തും.

യുവരാജകുമാരന്റെ അടുത്തിരുന്നു രാത്രിയാകുന്നതു വരെ സുൽത്താൻ സംസാരിച്ചു. രാത്രിയ്ക്ക്

അദ്ദേഹം കിടന്നുറങ്ങി. പ്രഭാതത്തിന്റെ അല്പമുഴുത്തിൽ അദ്ദേഹം എഴുന്നേറ്റു പുറംകുപ്പായം മാറ്റി ചാഡ്ഗം ഊരി അടിച്ചു കിടന്ന സന്ദേശങ്ങൾ വേഗത്തിൽ പുറപ്പെട്ടു. മെഴുകുതിരികളും വിളക്കുകളും കത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പരിമളദ്രവങ്ങളും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. ഇവയാൽ ദാർശ്വസ്യമനുഭവിച്ച അദ്ദേഹം അടിമയെ കണ്ടു. ഒറ്റ വെട്ടാൽ അടിമയെ കൊന്നു. പിന്നെ അവനെ അദ്ദേഹം മുചലിൽ വെച്ചു കൊണ്ടു പോയി കൊട്ടാരത്തിലെ ഒരു കിണറ്റിൽ എറിഞ്ഞു കളഞ്ഞു. ഉടനെതന്നെ അദ്ദേഹം മടങ്ങിവന്ന് അടിമയുടെ അങ്കി ധരിച്ച് ചാഡ്ഗം ഊരി പാർശ്വത്തിൽ വെച്ച് ആ മന്ദിരത്തിൽ ഏതെന്നും കിടന്നു. ഒരു മണിക്കൂറോ മറ്റോ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ശവിക്കപ്പെട്ട മനുവാദിനി വന്നു. അവൾ ആദ്യം ഭർത്താവിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു വസ്ത്രങ്ങൾ നീക്കിക്കുറിച്ചു. മന്ദിരത്തിൽ പ്രഹരിച്ചു. ഭർത്താവു വാവിട്ടു കരഞ്ഞു. “മിത്രമേ എന്നോടു കനിവു തോന്നണമേ. എന്റെ അചരായത്തിനു ഈ ശിക്ഷ മതിയായി.”

അവൾ:—“നീ എന്നോടു കനിവു കാണിച്ചോ? അന്യന്മാർ പ്രേമബലമായിരുന്ന എന്റെ യഥാർത്ഥകാമുകന്റെ ജീവനെ നിരക്ഷിച്ചോ?”

രക്തം വാർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന യുവാവിന്റെ മേൽ രോമവസ്ത്രം പുരപ്പിച്ചശേഷം, ഒരു കപ്പിൽ വീഞ്ഞും ഒരു പാത്രത്തിൽ ഭാണ്ഡക്ഷണവുമായി അവൾ അടിമയുടെ അടുക്കലേക്കു പോയി. കണ്ണീർ വാർക്കുകയും ഉച്ചത്തിൽ കരയുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് അവർ മന്ദിരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചത്. അവൾ നിലവിളിച്ചു.—“എന്റെ നാഥാ, എന്നോടു ഒരു വാക്കു ഉ

ച്ചരിക്കുക. ഏന്റെ യജമാനനേ അല്പമേറെ എന്നോടു സംസാരിക്കുക.”

സുൽത്താൻ ശബ്ദം താഴ്ത്തി കുറുത്ത കാഴ്ചയിലുള്ള ശൈലിയിൽ പ്രതിവചിച്ചു.

“വലിയവനും മഹിമ നിറഞ്ഞ വാഴായ അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രഭാവം ശക്തിയോ രാജമഹത്വമോ ഇല്ല.” ഇതു കേട്ടപ്പോൾ അവൾ ആഹ്ളാദത്താൽ അർത്തു വിളിച്ചു: മോഹാലസ്യപ്പെട്ട നിലത്തുവീണ, ബോധമുണ്ടായപ്പോൾ അവൾ ചോദിച്ചു. “നാഥാ അങ്ങേയ്ക്കു സംസാരിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതു വാസ്തവമാണോ?”

സുൽത്താൻ ശബ്ദം താഴ്ത്തി അസ്തമ്യമായി പറഞ്ഞു:—“എന്റെ ശാപമേ ഞാൻ നിന്നോടു മിണ്ടുകയും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന് നിങ്ങൾ ധനമുണ്ടോ?”

അവൾ:—“അതെന്താണ്? അങ്ങനെ?”

സുൽത്താൻ—“പകൽ മുഴുവൻ നീ നിന്റെ ഭർത്താവിനെ പീഡിപ്പിക്കുന്നു. അയാൾ സഹായത്തിനു വേണ്ടി സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു അപേക്ഷിക്കുന്നു. അക്കാരണത്താൽ, വൈകുന്നേരം മുതൽ പ്രഭാതംവരെ എനിക്കു ഉറക്കമില്ല. അയാൾ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും പ്രാകുകയും നമ്മെ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ എനിക്കു അസ്വസ്ഥതയും ശല്യവും ഉണ്ടാകുന്നു. ഇതൊക്കെയെങ്ങനെയല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ എനിക്കു വളരെ മുമ്പുതന്നെ ആരോഗ്യം ലഭിക്കുമായിരുന്നു. നിന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു ഉത്തരം നൽകുവാനുള്ള പ്രതിബന്ധം ഇതാണ്.”

അവൾ—“അങ്ങയുടെ അനുവാദത്തോടുകൂടി ഞാൻ അവനെ മനുവാദത്തിൽനിന്ന് മോചിപ്പിക്കാം.”

സുൽത്താൻ—അവനെ മോചി

പി.കെ.നമുക്ക് അല്പം അശ്വസി ക്കാം.”

അവർ—“കേൾവി അനുസരണം തന്നെ.”

അവർ മന്ദിരത്തിൽനിന്ന് കൊട്ടാരത്തിൽ പോയി ലോഹം കൊണ്ടുള്ള ഒരു വാത്രത്തിൽ പെട്ടും എടുത്തു ചില വാക്കുകൾ ഉച്ചരിച്ചു. വാത്രത്തിലെ ജലത്തിൽ നരകൾ പൊങ്ങിവന്നു. അടുപ്പിൽ തീയുടെ മേലെന്നപോലെ വെളളം തിളച്ചു. അതു അവർ ഭർത്താവിന്റെ മേൽ രളിച്ചു. “ഞാൻ ഉച്ചരിച്ച ഭയങ്കരമായ വാക്കുകളാൽ നീ ഇങ്ങനെയായി എങ്കിൽ ഈ രൂപത്തിൽനിന്ന് നിന്റെ അഭ്യന്തര രൂപത്തിൽ വരിക.”

അപ്പോൾ, കണ്ടാലും! യുവാവു കലുങ്ങുകയും വിറയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. സ്വന്തം കാലിൽ എഴുന്നേറ്റു നിന്ന്, മോചനത്തിൽ അഹ്ളാഭമിതനായി വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. “അല്ലാഹുവല്ലാതെ മറ്റൊരാളെ വമിളെന്നു ഞാൻ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. മുഹമ്മദ് അവിടത്തെ അപ്പോസ്തലനാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ അല്ലാഹു അനുഗ്രഹിക്കുകയും പരിരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ” അവന്റെ നേരെ അവർ അലവി “ഇറങ്ങിപ്പോകുക. ഇവിടെ തിരിച്ചു വരികയും അരുതു. ഇവിടെ വന്നാൽ നിന്നെ ഞാൻ കൊന്നുകളയും.”

അവളുടെ കയ്യിൽനിന്ന് അവൻ രക്ഷപ്പെട്ടു. അവർ മന്ദിരത്തിലേക്കു മടങ്ങി വന്ന് കുടിരത്തെ സമീപിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:— “എന്റെ നാഥാ, എന്റെ അടുക്കലേക്കു വരിക. ഞാൻ അങ്ങനെയും അങ്ങയുടെ സൗകമ്യത്തെയും ഭർശിക്കട്ടെ.”

അസ്സച്ചമായ രാഗ്സ്വരത്തിൽ സുൽത്താൻ മുറുപടി പറഞ്ഞു. “നീ എന്താണ് ചെയ്തത്. നീ ശാഖമാറ്റി വേരു മാറ്റിയതുമി

ല്ല.

അവർ—“എന്റെ വാത്സല്യമേ, എന്റെ കാപ്പിരി ഓമനേ, വേരു എന്താണ്?”

സുൽത്താൻ—കഷ്ടം! എന്റെ ശാപമേ, ഈ നഗരത്തിലേയും നാലു ദ്വീപുകളിലേയും ജനങ്ങൾ ജലാശയത്തിൽ കിടന്നുകൊണ്ട് (നീ അവരെ ആജലാശയത്തിൽ സ്വയങ്ങളാക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നു എന്നല്ലോ) താത്രി പകുതിയാകുമ്പോൾ തലയുറത്തി സർഗ്ഗത്തോടു നിലവിളിക്കുന്നു. എന്റെയും നിന്റെയും മേൽ സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ ക്രോധം കൊണ്ടുവരുന്നു. എന്റെ ആരോഗ്യം നഷ്ടപ്പെട്ടതതിന്റെ കാരണം ഇതാണ്. ഉടനെ പോയി അവരെ സ്വതന്ത്രരാക്കുക. പിന്നെ വന്ന് എന്നെ കൈയ്യിലിട്ട് എഴുന്നേൽപ്പിക്കുക. കുറെ ശക്തി എന്നിലേക്കു മടങ്ങി വന്നിട്ടുണ്ട്.”

സുൽത്താന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ (അദ്ദേഹം അടിമയായ കാപ്പിരിയാണെന്ന് അവർ അപ്പോഴും ധരിച്ചിരുന്നു.) അവർ അഹ്ളാഭത്തോടെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. “എന്റെ യജമാനനെ, എന്റെ ശിരസ്സിലും എന്റെ നയനങ്ങളിലും അങ്ങയുടെ ആജ്ഞ വസിക്കട്ടെ. ഖിസ് മില്ലാ”

സന്തോഷവും പ്രസന്നതയും നിറഞ്ഞവളായി അവർ ചാടി എഴുന്നേറ്റു ജലാശയത്തിലേക്കു ഓടി. അതിൽനിന്ന് കുറെ വെളളം ഉള്ളംകയ്യിലെടുത്തു സുഗ്രഹമല്ലാത്ത ഭാഷയിൽ ചില വാക്കുകളുച്ചരിച്ചു. നഗരത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ മേലുള്ള മന്ത്രവാദിമാറ്റിയതിനാൽ മത്സ്യങ്ങൾ അവയുടെ തലയുറത്തി മനുഷ്യരൂപത്തിൽ എഴുന്നേറ്റുനിന്നു. ജലാശയമായി കിടന്ന സ്ഥലം പെട്ടെന്ന് ജനനിബിഡമായ ഒരു നഗരമായി രൂപം നേർപ്പെട്ടു. ബന്ധുക്കളിൽ ജനങ്ങൾ തടിച്ചുകൂടി വിൽക്കുകയും

വാങ്ങുകയുമെല്ലാം. ഓരോ പെൺനും സ്വന്തം ജോലി നിർവഹിച്ചു. നാലു പർവതങ്ങൾ വീണ്ടും ദ്വീപുകളായിത്തീർന്നു.

പിന്നീടു ആ യുവതി—ആ ദുഷ്ടയായ മന്ത്രവാദിനി—സുൽത്താന്റെ അടുക്കൽ തിരിച്ചുവന്നു. (അപ്പോഴും അദ്ദേഹം കാപ്പിരിയാണെന്ന് അവർ ധരിച്ചിരുന്നു.) അവർ പറഞ്ഞു:—“എന്റെപ്രേമമേ, എഴുന്നേൽക്കുന്നതിൽ അങ്ങയെ സഹായിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അങ്ങയുടെ കൈകൾ നീട്ടിയാലും”

“കുറച്ചുകൂടി അടുത്തു വരിക” എന്നു സുൽത്താൻ അസ്സുഷ്ടമായി മന്ദഗതിയിൽ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തെ ആശ്ചേക്ഷിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണമവർ അടുത്തു വന്നു. ഒളിച്ചു വച്ചിരുന്ന ഖഡ്ഗം എടുത്തു സുൽത്താൻ അവളുടെ മാർവിടസ്ഥാനത്തുകൂടി പായിച്ചു. അദ്ദേഹം അവളുടെ നേരെ വീണ്ടും ഖഡ്ഗം പ്രയോഗിച്ചു. അതോടെ അവർ രണ്ടായി മുറിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം പിന്നെ അവിടെ നിന്നു പോയി യുവാവിനെ കണ്ടുമുട്ടി. യുവാവ് മന്ത്രവാദിത്തിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രനായി അദ്ദേഹത്തെ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. യുവാവിന്റെ മോചനത്തെപ്പറ്റി സുൽത്താൻ അറിയിച്ചു. യുവാവ് കൃതജ്ഞതാനിർഭരനായി സുൽത്താന്റെ കൈകൾ ചുംബിച്ചു.

സുൽത്താൻ:—നീ ഈ നഗരത്തിൽ താമസിക്കുന്നുവോ? ആരോ എന്റെ രാജധാനിയിലേക്കു വരുന്നുവോ?”

യുവാവ്—“രാജാവേ, അങ്ങയുടെ രാജധാനിയും അങ്ങയും തമ്മിലുള്ള ദൂരം എത്രയെന്ന് അറിയുന്നുണ്ടോ?”

സുൽത്താൻ—“രണ്ടര ദിവസത്തെ യാത്ര.”

യുവാവ്—അങ്ങ നിദ്രാധീനനാണോ? രാജാവേ, ഉണർന്നാലും.

നല്ലവണ്ണം നടക്കുന്ന ഒരുവൻ്റെ അടുത്തുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു വർഷം വേണ്ടി വരും. നഗരം മന്ത്രവാദവിയേയ്ക്കായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഇവിടെയെത്തുവാൻ രണ്ടര ദിവസത്തെ യാത്ര മതിയാകുമായിരുന്നില്ല. രാജാവേ, ഞാൻ അങ്ങനെ ഒരു നിമിഷംപോലും വേർപിരിഞ്ഞിരിക്കുകയില്ല.

രാജാവു് ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടു സന്തോഷിച്ചു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "നിന്നെ എന്നിങ്ങനെ നൽകിയ അല്ലാഹുവിനു നന്ദി. ഈ സമയം മുതൽ നീ എന്റെ പുത്രനാണു്. എന്റെ ഏകപുത്രനാണു്. ഇതേവരെ പുത്രസ്വത്തിനാൽ ഞാൻ അനുഗ്രഹിതനായിട്ടില്ല."

അവർ അന്യോന്യം ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. ആഹ്ലാദത്തിന്റെ മേൽ ആഹ്ലാദം അവർക്കുണ്ടായി. കൊട്ടാരത്തിൽ ചെന്നു് രാജകുമാരൻ പ്രഭുക്കന്മാരെയും പ്രമാണികളെയും വിളിച്ചുവരുത്തി താൻ വിശുദ്ധ സ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും അതിനുള്ള സജ്ജീകരണങ്ങൾ ചെയ്യണമെന്നും അറിയിച്ചു. പത്തുദിവസംകൊണ്ടു് സജ്ജീകരണങ്ങൾ പൂർത്തിയായി. അതിന്റെശേഷം സുൽത്താന്റെ കൂടെ അദ്ദേഹം പുറപ്പെട്ടു. 2 മാസങ്ങൾക്കുമുമ്പു വിട്ടുപിരിഞ്ഞ സന്ദർശനം രാജാവിനോടടുത്തു് സുൽത്താന്റെ ഹൃദയം ഉൾവി.

മാമലുക് എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന വെളുത്ത അടിമക്കുട്ടനെ അകമ്പടിയോടുകൂടി അല്ലാഹുവിന്റെ സമ്മാനങ്ങളും അസുലഭസാധനങ്ങളും വഹിച്ചുകൊണ്ടു് അവർ യാത്ര ചെയ്തു. ഒരു വർഷം രാത്രിയും പകലും യാത്ര ചെയ്തു് അവർ സുൽത്താന്റെ രാജധാനിയെ സമീപിച്ചു. അവരുടെ ആശ്ചര്യത്തോടു് അറിയിക്കു

മെൻസാണ

ആത്മകാലങ്ങളിലുണ്ടാകുന്ന അതിവേഗമായ മാറ്റി അത്ഭുതത്തെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിനും ശർഭാശയസംബന്ധമായ എല്ലാ രോഗങ്ങളെയും ശമിപ്പിച്ചു ആകർഷകമായ യൗവനത്തെ വിണ്ടു കഴുന്നതിനും അത്യന്തം

എസ്. കെ. വി. ഫാർമസി, വാലസ് റോഡ്, ആലപ്പുഴ.

വാൻ സുൽത്താൻ ദൂതന്മാരെ അയച്ചു. സന്തോഷത്തോടു് പ്രസന്നതയോടു്കൂടി മന്ത്രിയും പടയണികൾ മുഴുവനും സുൽത്താനെ സ്വീകരിക്കുവാൻ മുന്നോട്ടുവന്നു. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള എല്ലാ ആശങ്കയും അവർ കൈ വെടിഞ്ഞിരുന്ന ഒരു സന്ദർഭമായിരുന്നു അതു്. ഭടജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ഭൂമിയെ ചുംബിച്ചു; അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മരണാർപ്പനമായി സന്തോഷം ആശംസിക്കുകയും ചെയ്തു.

സുൽത്താൻ പ്രവേശിച്ചു് സിംഹാസനത്തിൽ അരുന്ധനയപ്പോൾ മന്ത്രി അവിടെ ഹാജരായി. രാജകുമാരൻ അത്ഭുതകരമായ രീതിയിൽ രക്ഷപ്രാപിച്ചതിനെപ്പറ്റി വിവരിച്ചു കേട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം രാജകുമാരനെ അഭിനന്ദിച്ചു. നാട്ടിൽ നമുക്കുവന്നു പുനഃസ്ഥാപിച്ചശേഷം സുൽത്താൻ മിക്ക പ്രജകൾക്കും സമ്മാനങ്ങൾ നൽകി. "മുത്സ്യങ്ങളെ കൊണ്ടുവന്ന മുക്കുവനെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവരിക" എന്നു് മന്ത്രിയോടു് അജ്ഞാപിക്കുകയും ചെയ്തു. മുക്കുവനെ കൊണ്ടുവരുവാൻ മന്ത്രി ആളയച്ചു.

നഗരത്തെയും നഗരത്തിലെ ജനങ്ങളെയും മന്ത്രികൾക്കിടയിൽ നിന്നു് വീണ്ടെടുക്കുന്നതിന്നു് പ്രഥമകാരണമായി വർത്തിച്ച മുക്കുവനെ സന്നിധിയിൽ കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ സുൽത്താൻ വിശിഷ്ടവസ്തുങ്ങളാൽ അയാളെ ബഹുമാനിക്കുകയും, അയാളുടെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി

അന്വേഷിക്കുകയും, അയാൾക്കു് കിട്ടികളിണ്ടിയെന്നു് ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു.

തനിക്ക് ഒരു പുത്രനും രണ്ടു പുത്രിമാരുമുണ്ടെന്നു് മുക്കുവൻ അറിയിച്ചു. അവരെക്കൊണ്ടുവരുവാൻ സുൽത്താൻ ഏർപ്പാടു് ചെയ്തു. ഒരു പുത്രിയെ സുൽത്താൻ ഭാര്യയായി സ്വീകരിച്ചു. മാറാവുള്ള അദ്ദേഹം രാജകുമാരനെ നൽകി; പുത്രനെ ഭണ്ഡാര മേധാവിയാക്കി നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജകുമാരന്റെ വകയായിരുന്ന കരിഭവിക്കളിണ്ടെ മലയാളത്തിലുള്ള നഗരത്തിന്റെ സുൽത്താൻ പലവിധ തന്റെ മന്ത്രികൾക്കു നൽകി. സാധുരായ അവനു അടിമക്കുട്ടന്മാരുടെ അകമ്പടിയോടുകൂടി മന്ത്രിയെ അനഗരത്തിലേക്കയച്ചു. അവിടെത്തെ എമിറുകൾക്കും പ്രമാണികൾക്കും കൊടുക്കുവാൻ ഉള്ള സമ്മാനങ്ങളും മന്ത്രിയെ ഏല്പിച്ചു.

സുൽത്താന്റെ കൈകൾ ചുംബിച്ചശേഷം മന്ത്രി യാത്ര ആരംഭിച്ചു. അതേസമയം സുൽത്താനും രാജകുമാരനും സംതൃപ്തരായി സിംഹാസനത്തിലും നിവസിച്ചു. മുക്കുവൻ അക്കാലത്തെ ഏറ്റവും വലിയ ധനികനായിത്തീർന്നു. അയാളുടെ പുത്രിമാർ മരണംവരെ രാജകുമാരന്റെ ഭാര്യമാരായി ജീവിച്ചു.

വനസംഗീതം

ഗ്രന്ഥകർത്താ:—സി. ജെ. മണ്ണമ്മൂട്ട്, വില 14 ഞ.

എം. എസ്. മേനോൻ എ. എ.

“മലയാളത്തിലെ അനുകാലിക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ ഈ അടുത്തകാലത്തു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള വായം അഖിലേന്ത്യാ റേഡിയോയിലൂടെ പ്രക്ഷേപണം ചെയ്യപ്പെട്ടവയുമായ പതിനാറു ലഘു കവിതകളുടെ സമാഹാരമാത്രേ ശ്രീ. സി. ജെ. മണ്ണമ്മൂട്ടിന്റെ ‘വനസംഗീതം’ കുറച്ചുകാലം മുമ്പ് ജയകേരളത്തിന്റെ പുസ്തകനിരൂപണപംക്തിയിലൂടെ ഷെപ്പർഡ്സ് നൂറ്റി മാരുടെ കവിതകളെക്കുറിച്ച് നിരൂപണം ചെയ്ത അവസരത്തിൽ ശ്രീ. എൻ.വി. കൃഷ്ണവാര്യർ അശങ്കിച്ച കവിതയിലെ കൂമ്പസ്യൽ വാദത്തെപ്പറ്റി ഈയിടെ യായി സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും പരാമർശങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. എന്തടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അങ്ങനെയൊരഭിപ്രായമുണ്ടായിച്ചതെന്ന് ക്ഷമയോടെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്തവരുടേതായിരുന്നു ആ പരാമർശനങ്ങളെല്ലാം. അക്ഷരങ്ങളുടെ പേരിലുള്ള മർക്കുടമുഷ്ടിയും വാദവും നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ ഇന്നും അന്യമിച്ഛിയില്ലെന്നേ അതിനർത്ഥമുള്ളൂ. “രൂപഭദ്രതയ്ക്കു” നൽകിയ നിർവചനം നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാരെ എവിടം വരെ ഏത്തിച്ചു എന്നത് അടുത്തു നടന്ന ഒരു സംഭവമാണല്ലോ. അക്ഷരം പോകട്ടെ.

വനസംഗീതത്തിന്റെ കർത്താവായ ശ്രീ. സി.ജെ. മണ്ണമ്മൂട്ട് വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വളരുന്ന ഹൃദയമുള്ള ഒരു കവിയാണ്. കട്ടികളുടെ ഉൽസവം വനസംഗീതം

എന്നീ കവിതാസമാഹാരങ്ങൾ അക്കാര്യം അസന്ദിഗ്ദ്ധമായ ഭാഷയിൽ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നു. ശാലീനതയുടെ കളിവിട്ടു കളായ ശാലവലപ്രദേശങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഗ്രാമങ്ങളിലെ കണ്ണും കരളും കവരുന്ന രംഗങ്ങളും അവിടത്തെ നൈസർഗ്ഗിക സൗന്ദര്യവും കവിഹൃദയത്തിലുണർത്തിവിട്ട ഭാവങ്ങൾ സംഗീതത്തിന്റെ മൂടുപടമിട്ട് രംഗപ്രാവശം ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്, വനസംഗീതത്തിൽ.

പ്രകൃതിസൗന്ദര്യം നമ്മുടെ മിക്ക കവികൾക്കും പ്രാചീനമുള്ളിയിട്ടുണ്ട്. പ്രകൃതിഗായകന്മാരായിത്തന്നെ രംഗത്തു വരുന്നവരുമുണ്ട്. തങ്ങൾ ശ്വസിക്കുന്ന ഗ്രാമാന്തരീക്ഷത്തിന്റെ വായുവും വെളിച്ചവും കുളിർനെയും വലിച്ചെടുക്കുവാൻ അവർ കവിതയെ വിനിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. തന്മൂലം ജി. പാറത്തുറപാലെ ഗ്രാമഹൃദയത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിത്തന്നെ അവരിലോ രോമത്തരുടേയും കവിത രൂപാന്തരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അകൂട്ടത്തിൽ മഹാകവി ചങ്ങമ്പുഴയോട് ഏറ്റവും മുമ്പത്തു നിൽക്കുകയാണ് മണ്ണമ്മൂട്ട്.

“കാടും മേടും കുന്നുകളും കിളിപാടും കൊച്ചു പടർപ്പുകളും. ഓടിനടക്കും കുളിർമാരുതനുടെ ഓടക്കുഴലിൻ കേളികളും കാലാകാലം കതിരുകളുണിയും ചേലിയലും നെൽ വയലുകളും തുള്ളിച്ചാടിത്തുള്ളിച്ചാടി

ത്തള്ളിവരും കുഞ്ഞരുവികളും വള്ളനിറച്ച മദിച്ചു നടക്കും വള്ളിപ്പൂവാലിപ്പുതൂവും വിറകേയാർപ്പും കുരവയുമായി പാടി നടക്കും പിള്ളേരും കൂടിയിരിക്കുകയായി” —

“കുട വിടിച്ചുടന്നിളം നിൽക്കുന്ന കേരങ്ങൾ തടിയിൽ കനകക്കുടങ്ങളേന്തി” തടിനികൾ നിലസരസ്സുകളുടനീളം വിളി തലയൊളിച്ചിട്ടും തരുനിരകൾ മരതകക്കുന്നുകൾ—മൈതാനം—ഭൂമികൾ മലരണിക്കാവിന്റെ മധുരി—മകൾ പവിഴവും പച്ചയ്ക്കും മാറി മാറി—ചാർത്തി പരിചിൽ വിളങ്ങും വൃന്ദല—ണികൾ”

ഇങ്ങനെ “അമൃതകുളങ്ങളുടേക്കു ന്ന കേരളത്തിലെ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളോടു സാമ്യം പ്രാപിച്ചിരിക്കുകയാണ് മണ്ണമ്മൂട്ടിന്റെ കവിത. കതിർക്കാലം, മറക്കാത്ത രംഗം, ഓണക്കാഴ്ച, അമകിയും മാടത്തലും, തേക്കുപാട്, കേരളത്തിന്റെ കമനീയതകൾ, കണ്ണുകൾ നിറയുന്നു, വനസംഗീതം എന്നിവയിലും ഗ്രാമീണപ്രകൃതിയെ അക്ഷയ സൗഭാഗ്യത്തോടെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“എങ്ങു നോക്കിയാലും ഈ കണ്ണുണ്ണിക്കുന്ന സൗഭാഗ്യമേ കവിക്ക് കാണാനുള്ളൂ.” — അങ്ങനെയൊന്നെ

X “ചനസംഗീതവും” “കുടിലക
ജ്ഞ ഉത്സവം” വേണ്ടവർ സി.
ജെ. മണലപ്പൻ; അധ്യക്ഷനും,
കോട്ടയം എന്ന വിലാസത്തിൽ
കൃഷ്ണൻ.

വെൺമണി മഹൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരമവർത്ത കേട്ടപ്പോൾ അറവതു വർഷം മുമ്പു മലയാള മനോരമയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു ലേഖനം.

യഥാർത്ഥമായ കവിതാവാസനയുണ്ടായിരുന്നാൽ സംസ്കൃതഭാഷയുടെ ഗന്ധം പോലുമില്ലാത്തവർക്കും ആ ഭാഷയിലുള്ള പോലെ മാധുര്യവും ഭംഗിയുമുള്ള പദ്യങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിലും ഉണ്ടാക്കാവുന്നതാണെന്നു തെളിയിച്ച അനുഗ്രഹിതകവിയായിരുന്നു വെൺമണി.

നമ്പൂതിരിപ്പാടിപ്പേക്ക് കൊടുങ്ങല്ലൂർ വച്ച് മണ്ണരിദീനം പിടി പെട്ടിരിക്കുന്നതായി കേട്ടതല്ലാതെ വിശേഷിച്ചൊരറിവും ഇല്ലായിരുന്ന കാലത്തു് അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് ഓർക്കുമ്പോൾ രോഗം നിസ്സാരമായിരിക്കുമെന്നല്ലാതെ ഉൾഹിപ്പാൻ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരിൽ ആരുടെയും മനസ്സിനു ധൈര്യം തോന്നാത്തതാകുകൊണ്ടു മാത്രം കഴിഞ്ഞ ലക്ഷത്തിൽ ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു പറഞ്ഞു പോയിട്ടുള്ള ഒന്ന രണ്ടു വാക്കുകളെക്കുറിച്ച് ന്യായമായി അതിന്റെ വക്താക്കൾക്കു് ഉണ്ടാകേണ്ട വ്യസനത്തെക്കുറിച്ച് ഇനി പറഞ്ഞിട്ടാവശ്യമില്ല. ആഗ്രഹാനുസരണമായി പ്രസ്താവിച്ച ആ വാക്കുകൾക്കു് അശേഷം അനുകൂലമായിട്ടല്ലെന്നു മാത്രമല്ല കേവലം പ്രതികൃപമായിട്ടു തന്നെ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്ന സംഗതിയും ഈ അടുത്ത ലക്ഷത്തിൽ തന്നെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിവന്നതാണു സഹിച്ചുകൂടാത്തതു്.

ഈ മകരം 2-ാംനം- വെള്ളിയാഴ്ച അർദ്ധരാത്രി സമയമാണു് “ഭാഷാകവികൾക്കു്” ഒന്നുകൊണ്ടും ഒഴിക്കാവുന്നതല്ലാത്ത “ഒരു കഷ്ടാപസ്സു്” വന്നുകൂട്ടുവാൻ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ആ ഭയങ്കര മൃഗത്തുമെന്തു് അഷാകവി പംക്തിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള കത്തെൻതമ്പാൻ അവർക്കുളുടെ ചരമശ്ലോ

കങ്ങളിൽ നിന്നും മറ്റു ചില എഴുത്തുകളിൽ നിന്നും അറിയുന്നു. ഇതിലധികം വിവരമായി അറിയുതരാൻ അടുക്കൽ തന്നെ ആളില്ലായ്കയില്ല എങ്കിലും, അവരിലാർക്കും ഈ സംഗതിയെക്കുറിച്ചെഴുതുവാൻ കഴിയാ പഠയാൻ നാലോ ഇനി എത്ര ദിവസം കഴിഞ്ഞാലാണു് ചൊങ്ങുന്നതെന്നറിഞ്ഞില്ല, കൊടുങ്ങല്ലൂർ കോവിലകം വളരെ പുരാതനമായി കേരളത്തിൽ അവിടവിടെ മാത്രമുള്ള വിദഗ്ദ്ധ സഭാസ്ഥാനങ്ങളിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ള ഒന്നാണെന്നുള്ളതു് ആരും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഒരവസ്ഥയല്ലല്ലോ. വലിയ വലയ വിദഗ്ദ്ധന്മാരും മഹാകവികളുമായി ഈ കോവിലകത്തു തന്നെ ഈ അടുത്ത കാലം വരെ അനേകം തമ്പുരാക്കന്മാർ ഉണ്ടാകയും കഴിഞ്ഞുപോകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും അവരിലാർക്കും സംസ്കൃതത്തിലല്ലാതെ പ്രാകൃത്തിലും പ്രാകൃതമെന്നു വച്ചിരുന്ന ഈ മലയാളഭാഷയിൽ ഒരു ശ്ലോകമെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കാൻ തോന്നുകയോ ഉണ്ടാക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ “സരസഭട്ടാകവികിരീടമണി”യായിരിക്കുന്ന കഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാനാകട്ടെ, “ചെവിയിൽ കേട്ടറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവരായി ഇക്കാലത്തു കേരളത്തിൽ ആരുമില്ലാത്തതുപോലെ പ്രസിദ്ധനാ

യ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാനാകട്ടെ, വെൺമണി അച്ഛൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടു് കൊടുങ്ങല്ലൂർ കോവിലകത്തു ചെന്നു് വശമാകാതെയിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇന്നും കാരണവന്മാരുടെ സമ്പ്രദായത്തെ വഴു് പ്രവർത്തിക്കുകയാകട്ടെ ഇങ്ങനെ പ്രസിദ്ധന്മാരായും എല്ലാവരും കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം വിചാരിക്കപ്പെടുവാൻ അർഹനായും തീരുകയാകട്ടെ ചെയ്കയില്ലായിരുന്നു എന്നു തീർച്ചയാണു്. യഥാർത്ഥമായ കവിതാവാസനയുണ്ടായിരുന്നാൽ സംസ്കൃതഭാഷയുടെ ഗന്ധം പോലുമില്ലാത്തവർക്കും ആ ഭാഷയിലുള്ളതുപോലെ മാധുര്യവും ഭംഗിയുമുള്ള പദ്യങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിലും ഉണ്ടാക്കാവുന്നതാണെന്നു് ഈ നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്നു കവിത തുടങ്ങിയപ്പോൾ മുതലാണു് ആദ്യം കൊടുങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാക്കന്മാർക്കും കാലക്രമേണ കേരളം ഒട്ടുക്കുള്ള വിദഗ്ദ്ധന്മാർക്കും മനസ്സിലായതെന്നാണു് ന്യായമായി ഉൾക്കൊള്ളേണ്ടതു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വേളിയിൽ ജനിച്ച ക്കുപുത്രനാണു് മഹൻ നമ്പൂരിപ്പാടെന്നു പ്രസിദ്ധനായ ഈ കടംബരനമ്പൂരിപ്പാടെന്നും, കൊടുങ്ങല്ലൂർ കോവിലകത്തെ കൂട്ടിരിപ്പിൽ ഉള്ള രണ്ടു പുത്രന്മാരിൽ ഒത്ത ആളാണു കഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാനെന്നും വായനക്കാരിൽ പലരും അ

വിഞ്ഞിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അപ്പൻനമ്പൂരിപ്പാട്ടിന് മരിച്ചിട്ടു രണ്ടു കൊല്ലത്തിലധികമേയായിട്ടുള്ളൂ. വയസ്സ് ഒരു എൺപതിൽ താഴെ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണമെന്നുമാണ് കേൾപ്പിയിൽ തോന്നിപ്പോകുന്നത്. മഹൻ ഉദ്യോഗാർത്ഥൻ ആയ വയസ്സിൽ അധികമായ രുചിയില്ലായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മത്ത ഇതിഹാസം കേൾക്കുവാൻ പെരുപ്പത്തിൽ തന്നെ ഈ ദിക്കുകളിൽ കേൾക്കു സഞ്ചാരമുണ്ടായിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവിടങ്ങളിൽ പലർക്കും ഇദ്ദേഹവുമായി പരിചയമുണ്ടായിരിക്കണം. വളരെ വയസ്സായിരിക്കുന്ന അമ്മാലിന്റെ കാണാൻ അച്ഛന്റെ ഭിന്നം മരിക്കുമ്പോൾ വയക്കുതെ ആലോചിക്കാൻ, കവിസമാജത്തിനും ഇങ്ങനെ ഒരു സംഗതിവശാൽ മനോരമയുടെ അവതരശേഷം തന്നെ രണ്ടു മൂന്നു പ്രാവശ്യം ഇവിടെ വന്നിട്ടുണ്ട്. കൊച്ചിശ്ശിമയിൽ മറ്റൊന്നു കൊണ്ടും പ്രസിദ്ധിയില്ലാത്ത പെരുപ്പത്തിൽ എന്ന ദേശത്തുള്ള പെരുപ്പത്തിനേക്കാൾ വേണ്ട സ്വത്തും ജന്മിസ്ഥാനവും അധ്വാനവും മറ്റുമുള്ളതാണ്. എങ്കിലും ഈ അച്ഛനും മഹനും അതൊന്നും അനുഭവിക്കുന്നവരോ അനുഭവിക്കേണ്ടവരോ ആണെന്ന് അവരെ കണ്ടിട്ടുള്ളവരിൽ ആർക്കും തോന്നാറില്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇവർ ഭാഷാകവി തയ്യാറായിരുന്നെങ്കിലും ഇല്ലാത്ത രക്ഷിക്കാനോ അതിനടുത്ത അധ്വാനങ്ങളിൽ ഇരിക്കാനോ ഉണ്ടായവരുമല്ലെന്നു വേണം വിചാരിക്കാൻ. എന്നു വെച്ച് ഇല്ലത്തോടു ഒരു ശാലവൃക്ഷം. ചിലപ്പോഴെല്ലാം അവിടെയും ചെന്നു താമസിച്ചുവെന്നു വന്നേക്കാം. എങ്കിലും മിക്കവാറും മസം രണ്ടാർക്കും കൊടുത്തപ്പോൾ തന്നെയാണ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. തൃപ്പൂണിത്തുറ മുതലായ അന്യസ്ഥല

ങ്ങളിലും താമസിച്ചിട്ടില്ലെന്നില്ല. ഈ കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം വേറെ മറ്റു വലയിലും അന്യോന്യം ഇത്ര അനുകൂലമുണ്ടായിരുന്ന അച്ഛനും മഹനും വേറെ ഉണ്ടോ എന്നു തന്നെ സംശയമാണ്.

“എന്റെ മോശംപുഷ്പം മണ്ണിലധികം മണ്ണിട്ടു കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്” എന്നു തുറന്നുവെക്കുന്ന ശകാരിപ്പാട്ട് രചിക്കപ്പെട്ടതെന്നു ശ്ലോകമുണ്ടാകിയ അച്ഛന്റെ മോശംപുഷ്പം തന്നെ വിശ്വസിക്കുന്ന മഹനെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. നാൻ ഇന്നു ചെയ്യണമെന്നോ, ഇന്നുതന്നെ ചെയ്യണമെന്നോ, തന്നത്താൻ ഒരു നിശ്ചയം ഒരിക്കലുമില്ലാത്തതും മറ്റും കാളിദാസൻ, ഗോൾഡ് സ്മിത്ത് മുതലായ ചില കവികളെക്കുറിച്ച് കേട്ടിട്ടുള്ളവയും രണ്ടാർക്കും മാത്രം മോശം ചെയ്യുന്നവയുമായ ഒരു കൂട്ടം സ്വഭാവങ്ങളിൽ ഒന്നും നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്ക് മോശത്തായി ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് എല്ലാ ലക്ഷണവും തികഞ്ഞ ഇങ്ങനെ ഒരു കവി മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു തന്നെ തീർച്ചയായി പറയാം.

കവിതയുടെ സമ്പ്രദായമോ ഒന്നു പ്രത്യേകമാണെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഒരു വള്ളിയെങ്കിലും പൂക്കളിയെങ്കിലും എത്രയോ നാർ വിചാരിച്ചാലും നീക്കിക്കുത്തിട്ട് പൂപ്പുണ്ണിയിലുള്ള തേനിയിൽ വയ്ക്കാൻ സാധിക്കാത്തവണ്ണം പട്ടങ്ങളെ ഉരുകിയൊരിച്ചിട്ടെന്ന പോലെ ഇവർ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ള അസംഖ്യം പട്ടങ്ങളിൽ ഉള്ള അനാദൃശമായ മാധുര്യത്തെ ഈ ചുരുങ്ങിയ ഒരു പ്രസ്താവം കൊണ്ടു വായനക്കാരെ മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസം. എങ്കിലും രണ്ടാളും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളവയിൽ മിക്കവാറും ഭാഗ്യം ഒറ്റ ശ്ലോകങ്ങളും ഇവയിൽ മിക്കവാറും ശൃംഗാരമെന്നു നമ്മുടെ കവികൾ മുമ്പിനാലെ തെറ്റായി

ധരിച്ചുവെച്ചിരുന്ന “അമ്മോപദേശം” മുതലായവയുടെ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ളവയും ആണെന്നു വ്യസനപൂർവ്വം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

അച്ഛന്റെ വകയായി പേരുകേട്ട പാഠ്യത്തക്ക കൃതികൾ എന്തെല്ലാമുണ്ടെന്നു പറയാൻ നിശ്ചയമില്ല. എങ്കിലും മഹൻ തന്നെ ഒന്നാമതു പ്രസിദ്ധനാക്കിത്തീർത്തത് ഒട്ടുമിക്കവാറും മേല്പറഞ്ഞ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ശൃംഗാരമായ പൂരസംസ്കൃതപട്ടങ്ങൾ കൊണ്ടാണെന്നു വേണം. അടുത്ത കാലത്തുണ്ടാക്കിയവയായി “അതിമോഹം”, “പ്രച്ഛന്നപാണ്ഡവം”, “പൂരദശാരണം” ഇങ്ങനെ മൂന്നു നാടകങ്ങൾ മുതലായവയെ “അതിമോഹം” വകയിൽ തന്നെ ഇരിക്കട്ടെ എന്നും അറിവുണ്ട്. അദ്വിതീയനായ ഈ അച്ഛനോടും മഹനോടും കേരളീയന്മാർക്കുള്ള കൃത്യമായ സ്മൃതിപ്പിക്കാൻ ഇന്നും വേണ്ട പ്രസിദ്ധിയെ പ്രാപിക്കാതെ കിട്ടാത്ത ഇവരുടെ കവിതകളെ രണ്ടുളുടെ ഉപയോഗത്തിനായി ശേഖരിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനോളം ഉത്തമമായ മാർഗ്ഗം ഒന്നുമില്ലായ്കയാൽ അതിലേക്കു തയ്യാറാകുന്നവരെ സഹായിച്ചാനുള്ള ചുമതല കഴിപ്പിച്ചവർക്കെല്ലാം ഉണ്ടെന്നുള്ളതു നിസ്തർക്കമാണല്ലോ. ആകയാൽ ഇവർ സാമാന്യമായിട്ടുള്ള ഉപേക്ഷയും, അശ്രദ്ധയും കൊണ്ട് എവിടെയെല്ലാമോ എഴുതിയിട്ടു കിട്ടാത്ത എത്ര വകകളും ഇവിടെയ്ക്ക് അയച്ചുതരുവാൻ ഇന്നു മുതൽ ശ്രമിക്കണമെന്ന് എല്ലാവരോടും അപേക്ഷിക്കുന്നു.

നിനച്ചിരിയൊര ഭാഷാകവിതയ്ക്കും കേരളീയ ജനസമുദായത്തിനും അനിവാര്യമായ വിധത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഈ നഷ്ടത്തെക്കുറിച്ച് കേൾക്കുന്നവരെല്ലാം കുറെ ദിവസത്തേക്ക് പുരസ്ഥാപനത്തിൽ ഒരു

മറവിയുടെ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ

(വി. പത്മവതി)

ജീവിതത്തിൽ വിജയം വരിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ടോ? എന്നാൽ മറക്കാൻ പഠിക്കുക. അങ്ങനെത്തോറേ പോകുന്ന ജീവിതം വലിയുടെ കണ്ണികളെ വിട്ടുകൊടുക്കാൻ മറവിൽ മാത്രമേ കഴിയൂ. കടന്നുപോകുന്ന വഴിയെ തിരിഞ്ഞു നോക്കാതിരിക്കുക. ഭ്രാന്തകാലം ഭവങ്ങളുടെ നോർക്ക തിരിഞ്ഞുനിന്നു നെട്ടുവീർപ്പിച്ച് ചുറ്റുപാടും വിഷാദമകരപത്തിന്റെ അലകൾ പരത്താതിരിക്കുക. മുന്നോട്ട്.....മുന്നോട്ട് നോക്കൂ. അവിടെ ആശയം ആവേശമുണ്ട്, അവശ്യമുള്ളവകൾ സാധ്യം. എന്നാലോ സ്വപ്നം കാണുന്നവർക്ക് അവിടെ സ്ഥാനമില്ലെന്നു കൂടി ഓർക്കണം. ചിന്തിച്ചിരുന്നു തല കറുപ്പിക്കാതെ വരാനിരിക്കുന്ന കാലത്തോടു നീതി കാണിക്കൂ. സംശയിക്കണ്ട. വിജയഭേദം നിങ്ങളെ കാത്തിരിക്കുകയാണ്.

ചിന്തകൾക്ക് തീപ്പിടിക്കുകയെന്നു കേട്ടിരുന്നതേയുള്ളൂ. എന്നെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇന്ന് ആദ്യമായി അതു സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനിടയ്ക്കാണ് ജലധാരപോലെ

സന്ദർഭങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ “കുലവെട്ടിടിന കുറി വാഴ പോലെ” നിന്നുപോകുമല്ലാതെ നിവൃത്തിയില്ലായ്മയാൽ ഉതിലധികം ഒന്നും ഇദ്ദേഹർ പറയാനില്ല.

(മലയാളമനോരമയിൽ 1893 ജനുവരി 21-ാം തീയതി പരേതനായ കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ് മാപ്പിള എഴുതിയ മുഖപ്രസംഗം.)

സ്നേഹിതന്റെ വാക്കുകൾ മറുപടിയ്ക്കത്തിലേക്കു കരിച്ചുപോകുന്നത്. അത് ഒഴുക്കു നൽകുമായി.

അതിന്നു രീതിമൂലമായൊന്നാണ്, വലിയുള്ളിൽക്കിടന്നു കലമ്പൽ കൂടുന്ന ചിന്തകളായി. തണുപ്പുകൾക്കു മുൻപാണ് ഞാനിപ്പോൾ കാൽക്കുതിയത്; നീണ്ട നാലു വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം. എന്റെ ജന്മദേശത്തു്. മനോഹരമായ എന്റെ ജന്മദേശത്തു്. അന്ന് എന്നിക്കു ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ഉണക്കുതിൽ നിന്നും തുലോം വ്യത്യാസമൊന്നും വകുപ്പാഗതിയാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. ചുക്കാൻ നാലുപെട്ടുപോയ ഒരു തോണിക്കു തന്റെ മനോഭാവമായിരുന്നു അത്. ഒഴുക്കിന്റെ വേർക്ക് നിർത്തിരുന്ന് പോകുന്നോടത്തക്കു പോകട്ടെ എന്നൊരുദാസീനമനോഭാവം. ജീവിക്കണമെന്ന മാത്രം. എങ്ങിനെ എന്തിന്നുവേണ്ടി എന്നു വരെ ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല. വീട്ടിൽ അച്ഛനും അമ്മയുമുണ്ട്. ഉയർന്ന നിലയിൽ ഉരിക്കുന്ന സഹോദരന്മാരുണ്ട്. ഉദ്യോഗമുണ്ട്. കുത്തിയൊഴുകുകൊണ്ടുണ്ടിപ്പോൾ സമയത്തിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്ന ഒരു ജീവിതവും. ഈ പരിതഃസ്ഥിതികൾക്ക് ഒരാളുടെ ചിന്താശക്തിയെ മറുവിട്ടിപ്പോൻ കഴിയുമോ? എന്റെ കാര്യത്തിൽ കഴിഞ്ഞുവെന്നു മാത്രം. ഇത്തവണ നാട്ടിലേയ്ക്കു വരുമ്പോൾ ഒരുദ്ദേശം കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. വളരെ കാര്യമൊന്നുതന്നെ. എന്റെ ഒരു പഴയ സ്നേഹിതനാണ്, അറവിന്ദാക്ഷൻ. അദ്ദേഹത്തെ ഒന്നു കണ്ടു കഴിയൂ. നാലു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുൻപാണ് ഞങ്ങൾ

തമ്മിൽ കണ്ടത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിവാഹത്തിന്. പിന്നീട് എനിക്ക് അടിക്കടി എഴുത്തുകൾ ഉയർന്നുവന്നു. സകല സംഭവങ്ങളും വിവരിച്ചുതന്നു. ഭാര്യയുടെ ഭ്രാന്തം, സംഭവങ്ങളുടെ അവിഷ്കരണരീതിയെ പറ്റി പറ്റിയും കാരണം ആ എഴുത്തുകൾ എന്നെ അദ്ദേഹത്തോടു കൂടുതൽ അടുപ്പിച്ചു. രണ്ടു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് അദ്ദേഹത്തിന്നു വന്നുപോയ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് പലതരം ചർച്ചകൾ ആ സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയ എഴുത്തുകൾ വായിച്ച് ഞാൻ തന്നെ വളരെ നേരമിരുന്നു കരഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഒരു പക്ഷേ ധനം ആവ വായിച്ചാൽ ഞാൻ കരഞ്ഞുപോയേക്കാം. അന്നുവരെയായി ഭവങ്ങളുടെ കരിനിഴലുകളിലേക്കു വലിഞ്ഞുകയറിപ്പോക എന്നത് എന്റെ ഒരു സ്വഭാവമാണ്. ഒരു തരത്തിൽ അത് എന്റെ വിനോദങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. ഭയങ്കരവും അപഹാസ്യവുമായ വിനോദം. അപ്പോൾ പക്ഷേ സഹജീവികളിൽ ഒരാളും കുറിക്കാതെല്ലെന്ന് ഓർമ്മിക്കുന്നു. എന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് ഞാൻ തന്നെയാണ് വിഷാദത്തിന്റെ വിഷബീജങ്ങളെ കുത്തിവെക്കാൻ.

അന്ന്—നാലു വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ്—എന്നെ യാത്ര അയയ്ക്കാൻ അറവിന്ദാക്ഷനും ഭാര്യയും തീർത്തിയപ്പോൾ സിവിൽ വന്നിരുന്നു. ഇന്നും ഞാനവരെ ഓർക്കുന്നു, അറവിന്ദാക്ഷന്റെ ഭാര്യയെ. ഒരിക്കൽ കണ്ടവർക്ക് അവരെ മറക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. എന്തൊരുമാനസ്സായ സൗന്ദര്യം. കൈത്തൊഴകം

വന്ന ഒരു ചിത്രകാരൻ വരഞ്ഞു വെച്ചുപോലെ പരിപൂർണ്ണമായിരുന്നു ആ രൂപം. അരവിന്ദാക്ഷന്റെ ഭാഗ്യത്തിൽ. ഞാനും അവിടുത്തെ ടൂറോ? അന്നത്തെ ചിത്രകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകളിൽ നിന്നും അസൂയയെ വേർതിരിച്ചെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരു മാത്രം. മനുഷ്യനല്ലേ. അസൂയപ്പെട്ടിരിക്കണം.

ആദ്യമായും അരവിന്ദാക്ഷൻ എനിക്ക് അയയ്ക്കാമുള്ള എഴുത്തുകൾ നിറയെ ഭാഷയുടെ പർണ്ണകളായിരുന്നു. പ്രശംസാഗീതങ്ങളും. അദ്ദേഹമായ അന്യധനമെന്നു വേർകൊടുത്തു ഞാനവയെ തള്ളിക്കളഞ്ഞില്ല. എല്ലാം മനസ്സിൽത്തീർന്നു. അരവിന്ദാക്ഷൻ ജീവിതം സംതൃപ്തപൂർണ്ണമാണെന്നതിനു രണ്ടു പക്ഷമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ജീവിതം സ്വർഗ്ഗീയാനുഭൂതികളുടെ ഒരു സമാഹാരമായി മാറിയിരിക്കണം. ആ എഴുത്തുകളിലെ വാചകങ്ങൾ അയവ്വിടക്കൊണ്ടു ഞാൻ വിരൂപിതനായിപ്പോകാൻ, 'അരവിന്ദാക്ഷനാണു ഭാഗ്യവാൻ.'

ഒരു വർഷത്തിനു ശേഷം അരവിന്ദാക്ഷൻ എന്ന ഒരു സന്തോഷ വാർത്ത കിട്ടി അറിയിച്ചു. അവർക്കൊരു കുഞ്ഞുണ്ടായിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ അവയവങ്ങൾക്ക് മാന്യമുളിരിന്റെ മാർദ്ദവമുണ്ടാകൂത്ത്. പുഞ്ചിരിക്ക് വസന്തത്തിന്റെ മനോഹാരിതയും. ആ കുഞ്ഞിനെ മാറ്റോടണയ്ക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം രോമാഞ്ചം കൊള്ളുന്നു. ആ പുപോലത്തെ കവിളുകളിൽ ഉമ്മവയ്ക്കുമ്പോൾ ലോകം മുഴുവൻ തന്റെതായിക്കഴിഞ്ഞു എന്നൊരു സംതൃപ്തി ഹൃദയത്തിൽ കുമ്പെടുകുന്നു. അതുതൊട്ടെത്തു്. ആ എഴുത്തുകളെക്കൊണ്ടു വായിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്ക് അച്ഛനായാൽ കൊള്ളാമെന്നൊരാൾ സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ നേർക്കു ദൂഷ്ടികളായത്തി അല്ലെങ്കിൽ നിരാശയോടെ

ഞാൻ പറഞ്ഞുപോയി.

'അച്ഛനാവുകയെന്നത്' സകലമായ ഒന്നാകുമായിരിക്കണം.'

പിന്നീട് രണ്ടുനൂറു മാസത്തേക്കു സ്നേഹിതന്റെ എഴുത്തുകളൊന്നും ഇല്ലാത്തതിനാൽ ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. ഒട്ടേറെ എഴുത്തു വന്നപ്പോഴോ, അതിലെ വാർത്ത എന്നെ എത്തിയില്ലെന്നു ഊഹിക്കുമായിട്ടു. ഇത്രക്ഷണം അരവിന്ദാക്ഷന്റെ അനന്ദസൗഖ്യം ഇടിക്കു തകരുമെന്നു ഞാൻ സ്വപ്നേപി കരുതിയിരുന്നില്ല. ആ ദുഃഖം എന്റെ ദുഃഖമായിത്തന്നെ ഞാൻ കരുതി. പക്ഷേ അദ്ദേഹം തന്റെ ദുഃഖത്തെക്കുറിച്ചുമാത്രം യാതൊന്നും എഴുതിയിരുന്നില്ല, അല്ലെങ്കിൽ എന്തിനെഴുതണം. എനിക്ക് ഉപഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ആ കത്തുകളിൽ ശോകരസം ഉൾവിന്നിരിക്കുന്നു. തന്റെ മടിയിൽ തല വച്ചുകിടന്നുകൊണ്ടാണവർ അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചുവെന്നു അദ്ദേഹം എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ആ രംഗത്തെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മയ്ക്കുവാൻ എന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. ജീവിതം അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു ഭാരമായി തിന്നിരിക്കണം. എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നും ആ രണ്ടു വേരുകളും ചിത്രങ്ങൾ മാഞ്ഞുപോയില്ല. നിസ്സഹായരായ ആ രണ്ടു വേരുകളും വിദാഗ്ദ്ധനായ സ്നേഹിതന്റെയും അമ്മയില്ലാത്ത കുഞ്ഞിന്റെയും.

അയക്കു ഞാൻ എന്റെ സ്നേഹിതനെക്കുറിച്ചു ഒട്ടേറെ ചിന്തിച്ചു, എന്തിനെന്നു എനിക്കുതന്നെ രൂപമില്ല. ഒരുത്തന്റെ ജീവിതകാലത്ത് എത്രവേറെ കണ്ടുമുട്ടുന്നു. എന്നാലും അരവിന്ദാക്ഷനെ ഞാൻ അകൂടത്തിലല്ല ഗണിച്ചിരുന്നത്. 'ഞങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു' കളിച്ചുവെന്നു, ഒന്നിച്ചു വളർന്നു. മുതിർന്നപ്പോൾ വിട്ടുപിരിയുകയും ചെയ്തു.

ആദ്യമായിപ്പോൾ മകനെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങളായി എഴുത്തു നിറയെ അമ്മ. വേദാന്തിനാശേഷം അച്ഛന്റെ അരോഗം ക്ഷയിച്ചു വരികയാണു്. എന്നിരുന്നാലും അവൻ കത്തെക്കുറിച്ചിടയിലും പൊതു ചിരികളും ചെയ്യും. അയാളെ കണ്ടാൽ അച്ഛൻ വേറിട്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹമാണെന്നുണ്ടു്. അച്ഛൻ അദ്ദേഹമെന്നു അറിയുകയും ചെയ്തിന്റെ ഓരോത്തം പച്ച വെച്ചിട്ടില്ലാത്ത ആ ഇളം നളിരിന്റെ രൂപം ഞാൻ മനസ്സുകൊണ്ടു ദർശിച്ചു. ഞാൻ അവൻ കളിച്ചാടങ്ങൾ വാങ്ങി അയച്ചുകൊടുത്തു. കിലുക്കം മുതൽ സ്ത്രീയുടെ പച്ച മോട്ടോർകാർ വരെ. അവനു എഴുന്നേറ്റിരിക്കുന്ന കളിക്കാനുള്ള പ്രായമായില്ലെന്നുവോലും അതു വാങ്ങിക്കുമ്പോൾ ഞാനോർത്തില്ല. അവ വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടു് വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുമ്പോൾ പരിചയക്കാർ ചോദിക്കുകയാണു്.

'അർക്കോ.' 'സ്നേഹിതന്റെ കുട്ടിക്ക്.' കാഴ്ച പാവുകയാണെന്നിൽ അതു പറഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്ക് എന്തെന്നിതു സംതൃപ്തി തോന്നി.

മകന്റെ അരോഗം ക്ഷയിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കുകയാണു്. ആ അവസ്ഥയിൽ എന്തിന് വില വീട്ടിച്ചു കളിക്കാപ്പുകൾ വാങ്ങി അയച്ചു? അതാണു് അരവിന്ദാക്ഷന്റെ ചോദ്യം. ഒരു പക്ഷേ.... ഒരു പക്ഷേ അച്ഛൻ ഒരിക്കലും അവ ഉപയോഗിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നു വന്നേക്കും. എന്റെ മനസ്സിലിരുന്നു. അപ്പോൾ അച്ഛനായ അരവിന്ദാക്ഷന്റെ അവസ്ഥയോ? ഊയിക്കുകയായി ആ കത്തുകളിൽ വേദാന്തയുടെ ലാപ്തന വോലും നിശ്ചയിച്ചു കാണുന്നില്ലല്ലോ. നിശ്ശബ്ദനായിരുന്നു സന്ദിക്കുകയായിരിക്കണം.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശങ്ക വ

ലിച്ചു. ദുർബലമായ ആ കൊച്ചു ശരീരത്തിൽ തങ്ങിനിന്നിരുന്ന പ്രാണവായു ശൂന്യതയിൽ ലയിച്ചു പോയി. ആ വാത്ത്യാം അദ്ദേഹം തന്നെയാണ് എന്നെ അറിയിച്ചത്. ലോകത്തോടു് എന്നിങ്ങനെ വെറുപ്പു തോന്നി. വെറും പൊള്ളയായ ഈ ലോകത്തോടു്. ഇത്രയും ക്ഷണികമായ ഈ ജീവിതത്തോടു് എന്തിനു് ഞാൻ ഇങ്ങനെ ഒട്ടിച്ചേർന്നു നിൽക്കുന്നു? ആ കൗതുകമായ ഒരു സംശയമല്ലെന്നുണ്ടോ?

സ്റ്റേഫിതൻ ഞാൻ അശ്വാസ വചനങ്ങൾ കത്തിനിറച്ചു എഴുത്തുകൾ തുടങ്ങിയ അയച്ചു. ലോകം മായാമയമാണെന്നും വിധിക്കീഴടങ്ങിക്കൊടുക്കാതെ വേറെ ഗതിയില്ലെന്നും അവയിൽ ഒരതോന്നിനും ഞാൻ എഴുത്തു പറഞ്ഞിരുന്നു. സ്റ്റേഫിതൻ മറുപടികൾ ശ്രദ്ധിക്കിച്ചു വരികയായിരുന്നു. വളരെ വർണ്ണനകളും വിവരണങ്ങളും ആ കയ്യിൽനിന്ന് വഴുതിപ്പോയിരുന്നു. ഒട്ടും ആശ്രയിക്കുന്നില്ല എഴുത്തുകളും നിന്നു. ഞാൻ കാത്തിരുന്നു നോക്കി. പരിഭവസ്ഥത്തിൽ എഴുതി നോക്കി. ഫലമുണ്ടായില്ല.

ആഴ്ചകൾ മൗനങ്ങളായി നില്ക്കും. അദ്ദേഹം ആത്മഹത്യ ചെയ്തിരിക്കുമോ? ഉണ്ടാവാം. ജീവിതം പരമ ദുസ്സഹമായി തീർന്നിരിക്കണം. അങ്ങിനെയൊക്കെ ഞാനറിയാതെ പോകുമോ? അതിനും മർദ്ദമില്ലായില്ല. യാതൊരു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തേക്കിട അങ്ങിനെ വല്ലാത്തൊരു വ്യവോധനം. അല്ലാത്തവർക്കും.....? സന്യസിച്ചു് നാടും വീടും ഉപേക്ഷിച്ചു വല്ലാത്തൊരു കടന്നുപോയിരിക്കാം. ജീവിതം പരമജയപുരിതമാവുമ്പോൾ സന്യാസത്തിലേക്കു തലവലിച്ചുകയറുന്നത് മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവമാണല്ലോ. ജീവിതത്തിന്റെ കടുത്ത വശങ്ങളെ

കാണാൻ കരുതാപ്പില്ലാതെ മുമ്പം തിരിച്ചുകയറുന്ന ഭീരുവാനോ എന്റെ സ്റ്റേഫിതൻ? പക്ഷെ എന്തെല്ലാമാണ് സങ്കല്പിച്ചു കൂടാത്തതു്? ഭാവനയൊത്തവോ ലെ ഞാൻ എന്റെ മെഡിഷൽത്തിൽ നിന്നു പല ഭാരണാശങ്ങളെയും വർണ്ണനകളുടെ വലിപ്പമെഴുതും.

ബുദ്ധി തെളിഞ്ഞപ്പോൾ തോന്നി, അങ്ങിനെ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ പോരെന്നും. വർഷമായും അരവിന്ദാക്ഷന്റെ വിവരങ്ങൾ അറിയുവാൻ ശ്രമിക്കണം. ജേഴ്സന്റർക്ക് എഴുതാനെന്ന വിചാരിച്ചു. ഫലമൊന്നും ഉണ്ടാവില്ലെന്നു പിന്നീടാണ് ഓർമ്മ വന്നതു്. ഉദ്യോഗഭ്രമമാണ്. കയറാം കിട്ടണം. അതിനു മേലുദ്യോഗസ്ഥനായെ പ്രീതിപ്പെടുത്തിയേ പറയാം. അവനെ സംബന്ധിച്ചിട്ടത്തോളം ചോദ്യമുണ്ട് വിഷയങ്ങൾ. മുതിർന്ന പെൺമക്കൾക്ക് വരവാരെ അന്വേഷിക്കണം. അൺമക്കൾക്ക് മേലേക്കിടയിലുള്ള ഉദ്യോഗങ്ങളും. ഒഴിവുസമയം മുഴുവൻ അവയ്ക്കുവേണ്ടി നായാട്ടു കഴിക്കുകയായിരിക്കും. വാചങ്ങൾ! എന്റെ സ്റ്റേഫിതനെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിച്ചു നടക്കാൻ അർഹപ്പെട്ടിട്ടെന്തെങ്കിലും?

ഒട്ടും അമ്മയ്ക്കുവേണ്ടി നിശ്ചയിച്ചു. കുറെ അധികം പ്രായമായി. എന്നാലും ഇളയ മകനെന്ന നിലയ്ക്കു അർഹ എന്തോടു് കനിയായിരിക്കുകയില്ല. അതെന്തെങ്കിലും ഒന്നയച്ചു അന്വേഷിച്ചിട്ടായിരിക്കുമോ?

രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കുശേഷം അമ്മയുടെ മറുപടി വന്നു. അവരെഴുതിയിരിക്കുകയാണ്. 'മോനേ, നിനക്കു ഭ്രാന്താണോ? അരവിന്ദാക്ഷനെക്കുറിച്ചു ഈ വകകളൊക്കെ എഴുതി അയക്കാൻ, അർഹ ആത്മഹത്യ ചെയ്തിട്ടില്ല; സന്യസിച്ചിട്ടില്ല; സു

ഖമായിരിക്കുന്നുണ്ടു്. പിന്നെ എന്തുകൊണ്ടു് എഴുതുകയായില്ല. പുതിയ ഒരു മോദം പടം പൊക്കുകയാണ്. എന്തുകൊണ്ടു് ആവാം.

ആ എഴുത്തുകയറുന്നവന് അങ്ങിനെ അപമാനിച്ചു. പക്ഷെ എന്റെ ചിന്താമണ്ഡലങ്ങളിൽനിന്നു അരവിന്ദാക്ഷനും, ഭാര്യയും കുഞ്ഞും അപ്രതികൂലമായില്ല. അവനെപ്പറ്റി നിർബന്ധം എനിക്കുണ്ടായിരുന്നുമില്ല. ചിന്തിക്കാൻ ഒരു വിഷയം അവശ്യമായി വരുമ്പോഴൊക്കെ ഞാനവരെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചു. അയിടയ്ക്കു് എനിക്കു ഭൂമി പശുപസായികളായ കഥകളോടും നാടകങ്ങളോടും വല്ലാത്തൊരു കമ്പം. അവ എന്റെ ഹൃദയത്തെ നോവിക്കാറുണ്ടു്. പേദനയ്ക്കുണ്ടു് മാധുര്യം!

ഒരു വർഷത്തിനുശേഷം—രണ്ടു മാസങ്ങൾക്കു മുൻപാണതു്— അപ്രതീക്ഷിതമായി അരവിന്ദാക്ഷന്റെ ഒരെഴുത്തു കിട്ടി. എഴുത്തയയ്ക്കാതിരുന്നതിനു ഒരു നൂറു തവണ ക്ഷമായാചനം ചെയ്തിരുന്നു. ആ സമയമത്രയും അദ്ദേഹം സ്വന്ത പ്രവൃത്തികളിൽ മുഴുകിയിരിക്കുകയായിരുന്നുവത്രെ. നന്നേ ചെറുപ്പമാണ്. നീണ്ട ഒരു ജീവിതം മുൻപിൽ കിടക്കുന്നു. വേണമെങ്കിൽ അതു് സ്വർഗ്ഗതുല്യം അനന്തവിഷാം. നരകമാകണമോ അതിനുവേണ്ടി പ്രയാസം. കഴിഞ്ഞ കാലത്തെക്കുറിച്ച് അയാൾ മറന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മരിച്ചുപോയ ഭാര്യയും കുഞ്ഞും അയാളെ പുതിയ ഒരു ജീവിതത്തിലേക്കു കൈ പിടിച്ചു ഛാടിയിരിക്കുകയാണ്. അല്ലാതെ അയാളുടെ പുരോഗമനപഥത്തിൽ ഒരു പ്രതിബന്ധമായിത്തീരുകല്ല ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്.

എന്നിങ്ങിനെയാണ് വിശ്വാസമർപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അരവിന്ദാക്ഷന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ മ

അന്തരിച്ചവായ വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാര്യരുടെ ആയുർവൈദ്യശാല

ഫെഡ് ആഫിസ്. — കോട്ടയ്ക്കൽ, തെക്കേമലബാർ.

ബ്രാഞ്ച് കേന്ദ്രം — കോഴിക്കോട്, പാലക്കാട്, തിരൂർ & ഇരോട്.

ഇവിടെ ചിരപരിചയം സിദ്ധിച്ച വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ആയുർവേദ വിധി പ്രകാരമുള്ള മരുന്നുകൾ നിർമ്മിച്ചുവരുന്നു.

ധാര, പിഴിച്ചൽ, വൈരക്കിഴി മുതലായ പ്രത്യേക ചികിത്സകൾ പ്രധാന വൈദ്യൻ ശ്രീ പി. എം. വാര്യരുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ കേട്ടയ്ക്കൽ വെച്ച് നടത്തുന്നതാണ്.

സർപ്പവിഷം മുതലായ വിഷങ്ങൾക്കുള്ള ചികിത്സയ്ക്കും ഇവിടെ ഏർപ്പാടുണ്ട്.

അധിക വിവരങ്ങൾക്ക് ഫെഡറേഷൻ ഓഫീസിലേക്ക് എഴുതിയോടിക്കുക, ദൗഷധപ്രതിക സൗജന്യം.

മാനേജർ.

വെ പി എന്നൊരു മഹാശക്തി ഇല്ലാ യിരുന്നുവെങ്കിൽ ലോകം നിന്ന നിലയിൽ നിന്നും ഒരടിപ്പോലും പുരോഗമിക്കുമായിരുന്നില്ല. എന്തു മറുപടി. സ്റ്റേഫിതൻ പഴയവടി എന്നിക്ക് എഴുതാൻ തുടങ്ങി. അ ഉ് എന്നെ എന്തെന്നില്ലാതെ ആ നന്ദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നെ ഒന്നു കാണണം എന്ന് സ്റ്റേഫിത നു അതിയായ ഒരാശ. കണ്ടിട്ടും കുറച്ചുകാലമായല്ലോ. നാട്ടിലേക്കു വരാമെന്ന് ഞാൻ ഉറപ്പു കൊടു ത്തു. മരണത്തിലേക്ക് കാൽ നീ ടിയിരിക്കുന്ന അച്ഛനേയും അ മ്മയേയും കാണുകയും ചെയ്യാം. ഒരു പെടിക്കു രണ്ടു പക്ഷിയുണ്ടാ യി.

അരവിന്ദാക്ഷനോടുണ്ടായിരുന്ന പഴയ പരിഭവമൊക്കെ അപ്പടി മറന്നുപോയി. ഒരാളോടും സ്ഥിര മായി പരിഭവിച്ചിരിക്കാൻ എനി ക്കു കഴികയില്ല. അല്ലെങ്കിൽ ഈ പരിഭവമെന്ന് സഹിക്കുന്നവ

ന്മാരുടെ ദുസ്വഭാവമാണ്.

എന്നെ സ്വീകരിക്കാൻ വന്ന സ്റ്റേഫിതനെ കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ ഒന്ന് അമ്പരക്കാതിരുന്നില്ല. ഞാ ന് ഭാവനയിൽ ദർശിച്ചിരുന്നതു പോലെ ആ മുഖത്ത് ക്രേശത്തി ന്റെ കവിനാമൻ വിശിയിരുന്നി ള്ള. നാലു വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് ഞാൻ കണ്ട അതേ മനുഷ്യൻ. ക ണ്ടുകൂടി അതേ സൗമ്യഭാവം, ചുണ്ടുകളിൽ ഒരിക്കലും മാഞ്ഞുക ണ്ടിട്ടില്ലാത്ത അതേ പുഞ്ചിരിയും. എന്നിക്ക് അദ്ദേഹത്തോടു അതിര ടാ ബഹുമാനം തോന്നി. അർക്കു ണ് ബഹുമാനം തോന്നാതിരിക്കു ക.

എന്നെ കണ്ട ഉടനെ കൈ കട്ട നു പിടിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

‘കുറച്ചൊരു പഠിപ്പത്തിലായി രുന്നു അല്ലേ?’

‘ഹേയ്. അങ്ങിനെയാണു മി ണ്റെ’

സ്റ്റേഫിതൻ എന്നെ അടിച്ചടി യൊന്നു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി.

‘എങ്ങിനെ ക്ഷീണിച്ചുപോയി. ഞാൻ എന്റെ കൈത്തണ്ടയി ലേയ്ക്കു നോക്കി. പ്രിശ്വാസം പോ രാത്തമട്ടിൽ ചോദിച്ചു’

‘ഉവോ?’
മുഖമുൾത്തറയുപോഴാണ് ക ണ്ടത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുറകി ൽ ഒതുങ്ങി നിന്നിരുന്ന സ്രീയെ. ആരായിരിക്കും അത്? സൗന്ദര്യ വതിയല്ല. വിരൂപിയാണോ? രീട്ടു ചെട്ടത്തിപ്പറഞ്ഞുകൂടാ. വളരെക്കു ലമായി പരിചയമുള്ള ഒരാളെ പോലെ അവർ എന്റെ നേർക്കു പുഞ്ചിരി തൂകുന്നു. എന്റെ ചിന്താ ഗതികൾ വായിച്ചറിഞ്ഞ് പോലെ സ്റ്റേഫിതൻ അവരെ ചൂണ്ടിക്കു ണ്ടിച്ചിട്ടു പറഞ്ഞു

‘ഭായ്യാണത്.’

അത് ഞാൻ പ്രതികരിച്ചിരുന്നില്ല. ശക്തി കുറഞ്ഞൊരു വിദ്വാൻ പ്രവാഹം സിരകളിലേക്കു കവ

റിയലത്തെ അനുഭവം.

അരവിന്ദാക്ഷൻ കാഴ്ചയുടെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

‘ഞാനെപ്പോഴും പഠിച്ചു കളി എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട സ്റ്റേഫിതൻ’ അതു പറഞ്ഞപ്പോൾ അ കണ്ണുകളിൽ ഒരു വിഷാദപൂർവ്വമായ കണ്ണുവേഗം ഇല്ല. എന്റെ വെറും ഭാവനയാണത്.

‘കാണാൻ രംഗമെടുത്തിൽ വളരെ സന്തോഷമുണ്ട്.’ എന്റെ മുകളുകുളിച്ചതെ അ വാക്കുകൾ വഴുതി വീണപ്പോൾ മനസ്സ് ഒരു താരതമ്യപരമായ നടുത്തുകയായിരുന്നു. അരവിന്ദാക്ഷന്റെ ആദ്യത്തെ ഭാര്യ എന്തൊരസാധാരണസൗന്ദര്യമായിരുന്നു. ഇത്തവണ സ്റ്റേഫിതൻ അന്തരസൗന്ദര്യത്തിനായിരിക്കണം വില കൽപ്പിച്ചത്.

ഒരു നിമിഷംകൊണ്ട് അരവിന്ദാക്ഷനോട് എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ബഹുമാനം മുഴക്കെ അവിടായിപ്പോയി. അദ്ദേഹം ആത്മഹത്യ ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽകൂടി ഞാൻ ഇത്രയേറെ നിരാശപ്പെട്ടുമായിരുന്നില്ല. ‘നന്ദികെട്ട മനുഷ്യൻ’ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ശേഷിച്ച അഭിപ്രായത്തിന്റെ അകത്തുകയണുത്. ആരോട് എന്തിനു നന്ദികേട്ടു കാണിച്ചു? അതൊന്നും എനിക്ക് അറിയുകയില്ല. ചിന്തിക്കാൻ സമയവുമില്ല. അദ്ദേഹം ഇത്തരമൊരു കടംകൈക്കൊടുക്കുമെന്നു ഞാൻ സ്വപ്നപി വിചാരിച്ചതല്ല. അങ്ങേയറ്റം വോമിയോടോ ഇങ്ങേയറ്റം രമണനോ ചെയ്ത പോലെ വിഷംകുടിച്ചോ കഴുത്തിൽ കയറിച്ചോ ആത്മഹത്യ ചെയ്തുമായിരുന്നില്ലേ. അതായിരുന്നു ഇതിലും ഭേദം. അരവിന്ദാക്ഷനെക്കുറിച്ച് പിന്നിടൊരിക്കലും ചിന്തിച്ചു പോകില്ലെന്നുകൂടി ഞാൻ ശപഥം ചെയ്തു. എന്തിനു ചിന്തിക്കണം. ഞാനാണോ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ കടിഞ്ഞാ

കച്ചവടക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്ക്

വിലകൾ കുറച്ചിരിക്കുന്നു

വില്പനയ്ക്ക് തയ്യാർ!

ഞങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുന്ന ശുദ്ധമായ ഉഴുന്നമാവ് പരിച്ഛിന്ന പപ്പടക്കാരും കലർത്തിയ അടുമാക്ക് നല്ലെണ്ണ കന്നുകാലി ആഹാരം

ഞങ്ങൾ എപ്പോഴും കച്ചവടക്കാർ പക്കൽ നിന്നും കിട്ടും

കമ്മേർസിയൽ മിൽ

കൊക്കാപെ * തൃശ്ശൂർ

Tel: (CITY) PHONE No. 102

ചരക്കു മെച്ചവും വിലക്കുറവും വേണമെന്നുള്ളവർ

കൊമേർസ്യൽ റൈസ് മില്ലിലേക്കു എഴുതുക.

ൻ വലിക്കാരൻ?

പക്ഷേ ഒരു കാഴ്ചമുണ്ട്. അരവിന്ദാക്ഷൻ ഒഴിഞ്ഞുമാറാനുള്ള ഭാവമില്ല; കഴിഞ്ഞ രണ്ടാഴ്ചകൾ കിടയിൽ ഒറ്റാറ്റാ ദിവസമെങ്കിലും അദ്ദേഹം എന്നെ വന്നു കാണാതിരുന്നിട്ടില്ല. ഞാൻ കരിമുഖം കാട്ടാൻ ശ്രമിച്ചുവന്നാകി. കഴിഞ്ഞില്ല. കഴികയുമില്ല. മണിക്കൂറുകളോളം ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാഷണങ്ങളിൽ ലയിച്ചിരുന്നു പോയിട്ടുണ്ട്. അപ്പോഴൊക്കെ എന്റെ അന്തരാത്മാവു ഞാനായിത്തീർന്നു മന്ത്രിക്കുന്നുണ്ട്.

‘മാക്കാൻ കഴിയുന്നവനാണ് ഭാഗ്യവാൻ.’

എന്തു സന്തോഷം. എന്തു ചുരുക്കം.

ഉള്ളതു പറയണമല്ലോ. ഒന്നോ രണ്ടോ തവണമാത്രം കണ്ടിട്ടുള്ള അരവിന്ദാക്ഷന്റെ ആദ്യഭാര്യയേയും ഒരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഓമനക്കുഞ്ഞിന്റെയും രൂപങ്ങൾ എന്റെ മനോമുകുരത്തിൽ ഇന്നും പ്രതിഫലിച്ചു കിടക്കുന്നുണ്ട്. ഞാനായിരുന്നു അരവിന്ദാക്ഷന്റെ സ്ഥാനത്തെങ്കിൽ അവർക്കുവേണ്ടി ഞാൻ ആത്മഹത്യതന്നെ ചെയ്തിരുന്നെന്നു. മാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസംഗങ്ങളുടെ പ്രേരണയെ ഞാൻ അടിച്ചോടിയിരിക്കുന്നു.

എസ് ബർട്ട് - ഡെസ് ബർഗ്

എതൽബാർഡ് എതൽബർട്ട് എതൽഡെസ്

ആൽഫ്രഡ് - എൽസ്വിത്

ഉക്വിന (1-ാം ഭാര്യ) എഡ്വർഡ് - എൽഫ്ജഡ (2-ാം ഭാര്യ)

അതൽസ്റ്റാൻ എഡ്മണ്ട് - എൽഗീവ എഡ്വൈസ്

എൽഫ്രഡ് (1-ാം ഭാര്യ) എഡ്ഗാർ - എൽഫ്രീഡ (2-ാം ഭാര്യ)

എഡ്വർഡ് (രക്തസാക്ഷി)

എൽഗീവ (1-ാം ഭാര്യ) എഡ്വൈസ് രണ്ടാമൻ - എമ്മ

എഡ്മണ്ട് അയൺസൈഡ് - എൽഡ്വിത്ത്

എഡ്വർഡ് അതിലിങ്ങ് - അഗാഥ

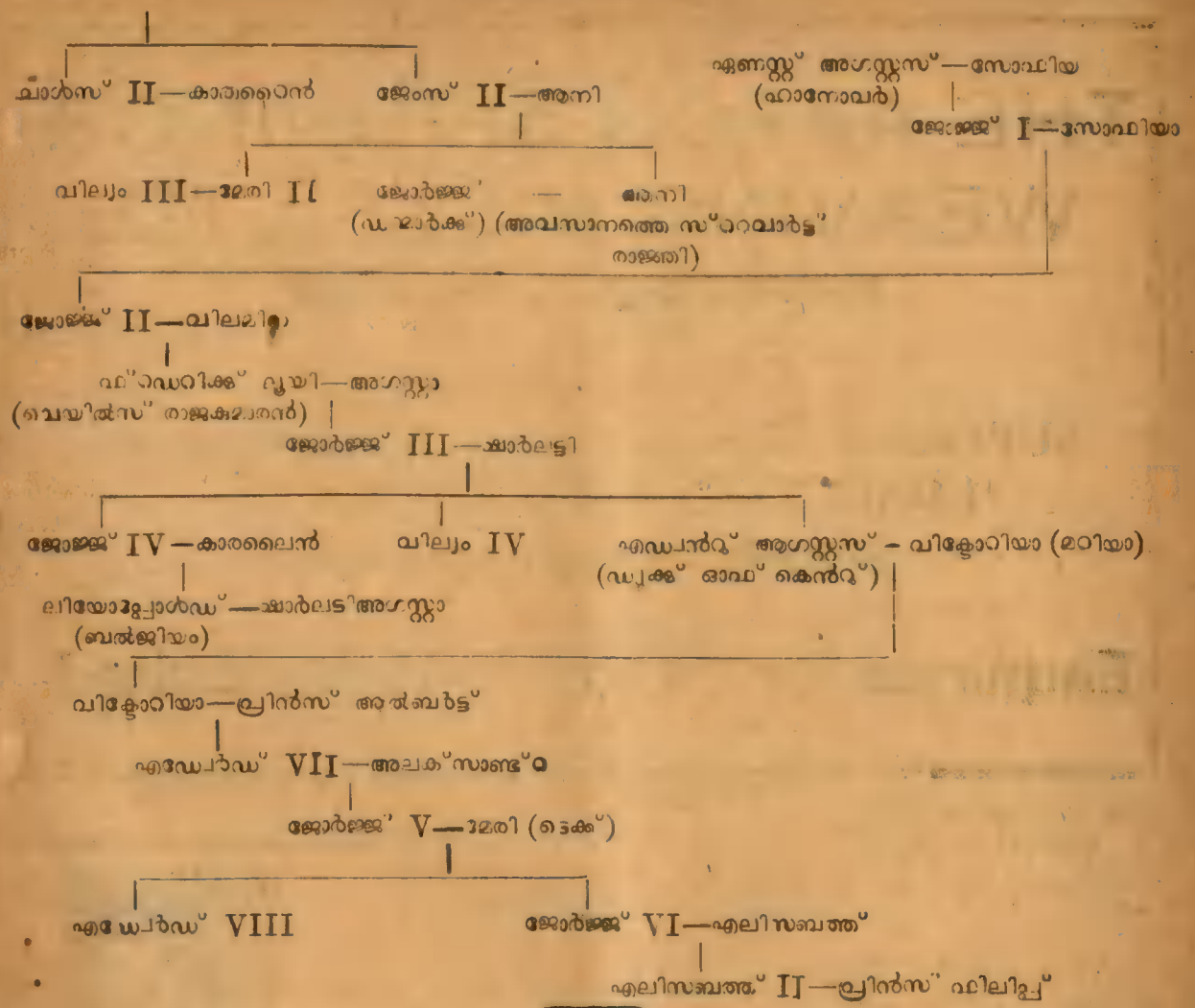
വിലം I - മരിൽഡാ എഡ്ഗാർ (കോൺകറർ) | (അവസാനത്തെ സാക്സൻ രാജകുമാരി)

വിലം II അഡല-സ്റ്റീവൻ സെൻറ് മേർഗററ്റ് - മൽകോ (സ്റ്റോപ്പലണ്ട്)

സ്റ്റീവൻ (അവസാനത്തെ നോർമൻ രാജാവ്) ഹെൻറി I - മരിൽഡ (1-ാം ഭാര്യ)

ജിയോഫ്രി പ്ലാൻറാജെറ്റ് - മരിൽഡ

അടുക്കളയിൽ

സേഗോ പുഡിംഗ്.

- 1/2 റാ-ചപ്പരി
- 6 oz-ചക്കര
- 1/2 കപ്പ് തേങ്ങാപ്പാല്.
- 2 കപ്പ്-വെള്ളം,
- 2 കഷണം മുഴുത്ത കറുവാ ഉപ്പ്.

മാതൃം-ചപ്പരി കഴുകിയ റിച്ച് 20 മിനിറ്റുമേറെത്തേക്ക് വെള്ളത്തിൽ കുതിർക്കുക. പിന്നീട് 2 കപ്പ് വെള്ളമൊഴിച്ചു കറുവായുമിട്ട് അടുപ്പിന്മേൽ വച്ച് വേവിക്ക. തിളച്ച് ഒരു വിധം കറുകമ്പോൾ കറുവാ എടുത്തു മറവിയശേഷം ചക്കരയും തേ

ങ്ങപ്പാലും ലേശം ഉപ്പും ചേർത്തു ഇളക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. നല്ലതു പോലെ കറുകമ്പോൾ പാങ്ങി ഒരു നല്ല കഴിഞ്ഞ dish വൃത്തിയായി കഴുകി അതിലൊഴിക്കുക. കറേനേരം കഴിയുമ്പോൾ തണുത്ത് നല്ലപോലെ കട്ടിയാകും. ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ ഒരു പാത്രത്തിലേക്ക് മറിച്ചിട്ട് മുറിച്ചു ഉപയോഗിക്കാം. തേങ്ങാപ്പാലിൽ ലേശം ഉപ്പൊഴിച്ചു ഇതിന്റെ കൂടെ

THE AARON SPINNING & WEAVING MILLS LTD.

PAPPINISERI, N. MALABAR.

MANUFACTURERS OF:-

**SUPERIOR MULLS (Bleached & unbleached)
LONGCLOTHS, SHIRTINGS Etc.**

Suitable for Export Markets.

Enquiries for export trades solicited.

വിളമ്പുന്നത് നല്ലതാണ്.

സ്പോർട്ട് എക്സ്പ്രസ്സ്

മുട്ട-4.

പാല് 2 നാമി.

പഞ്ചസാര.

വാണിജ്യ എക്സ്പ്രസ്സ്.

മറ്റും അധികം കഴിവില്ലാത്ത ഒരു പാത്രത്തിൽ പാലൊഴിച്ച് തിളപ്പിക്കുക. മധുരത്തിന് തക്കപോലെ പഞ്ചസാരയും രുചിക്കുമ്പോൾ വെള്ളയും എക്സ്പ്രസ്സും ഒഴിക്കുക. ലേം ഉപ്പിട്ട് മുട്ടയുടെ വെള്ള നന്നായി അടിച്ചു പരപ്പിക്കുക. കുമ്പ്ത്തിയാൽ പോവാത്ത പരുവമാകുമ്പോൾ വലിയ സ്പൂൺ കൊണ്ട് ഓരോ കറണ്ടിവീതം എടുത്ത് തിളക്കുന്ന പാലിലേക്കിടുക. കറച്ച സെക്കൻഡുകൾ കഴിയുമ്പോൾ ഓരോന്നും മറിച്ചിട്ട് മറ്റേവശം വേവിക്കുക. പിന്നീട്

കേറിയെടുത്ത് ഒരു ഗ്ലാസ് പാത്രത്തിലേക്കിടണം. പരുച്ചു വച്ചിരിക്കുന്ന വെള്ളയെല്ലാം ഇതുപോലെ വേവിക്കെടുത്തശേഷം പാല് അരിച്ച് മുട്ടയുടെ ഭാഗങ്ങളെല്ലാം മാറ്റണം. മുട്ടയുടെ ചുവപ്പ് അടിച്ചു പരയുമ്പോൾ സാവധാനത്തിൽ അരിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്ന പാല് തരിലേക്കൊഴിക്കണം. അവശ്യത്തിന് പഞ്ചസാരയും എക്സ്പ്രസ്സും ഒഴിച്ച് ഇളക്കി പാത്രത്തിലൊഴിച്ച് അടുപ്പിന്മേൽ വെള്ള പരിരിഞ്ഞുപോകാതെ നൂക്കിച്ച് ഇളക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. കസ്റ്റർഡ് പരുവത്തിൽ ചുറുചുമ്പോൾ വാങ്ങിവച്ച് അറിക്കുക. തണുക്കുമ്പോൾ മുട്ടയുടെ ആകൃതിയിൽ വെള്ള വേവിച്ചു വച്ചിരിക്കുന്ന പാത്രത്തിലേക്കൊഴിക്കണം.

Miss T. R. Rajakumari, the glamorous star of the silver screen says:-

"I have used President Vegetable Hair oil and found it to be a good hair tonic. It not only grows abundant hair but also cools the system."

T. R. Rajakumari

സുൽത്താനും അഹമ്മദും ആശാരിയും

പ്രിയപ്പെട്ട കുട്ടികളേ,
സുൽത്താൻ മഹ്മൂദ് ഗണ്ണവി (മുഹമ്മദ് ഗണ്ണി) യെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ കേട്ടിരിക്കുമല്ലോ. ക്രിസ്തു വർഷം 1001-ലും, റിന്നിട്ട് പല അവസരങ്ങളിലും ഇന്ത്യയിൽ ആക്രമണം നടത്തിയ ആ സുൽത്താൻ ധീരനായ ഒരു പരാക്രമിയും ഭയങ്കരനായ ഒരു ഭരണാധികരിയും ആയിരുന്നു. പക്ഷെ, അദ്ദേഹത്തെ വിസ്മയപ്പെടുത്തുന്നതായി ഒരു കൊച്ചു കുട്ടി-അഹമ്മദ് മിമാൻ ഡി-അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്നു. അഹമ്മദിന് പതിനാലു വയസ്സ് കഴിഞ്ഞതേയുള്ളൂ. സുൽത്താനും അഹമ്മദും ഒരു തോട്ടത്തിൽ വിശ്രമിച്ചപ്പോൾ സുൽത്താൻ ചോദിച്ചു: “അഹമ്മദേ, നീയൊരു വിജ്ഞാനിയാണെന്നു ബാല്യപഠനം നമ്മുടെ മുമ്പിൽക്കൂടി നടന്നു പോകുന്ന ആ മനുഷ്യന്റെ തൊഴിലെന്താണെന്നു നിനക്കു പറയാമോ?”

അഹമ്മദ്—ആ ചുവന്ന കുപ്പായം ധരിച്ച ആളോ?

സുൽത്താൻ അതൊ, അയാൾ തന്നെ.

അഹമ്മദ്—അയാൾ ഒരു ആശാരിയാണെന്നു തോന്നുന്നു.

സുൽത്താൻ—അതേയോ? എന്നാൽ അയാളുടെ പേരെന്താണെന്നു നിനക്കു പറയാമോ?

അഹമ്മദ് (ഉടൻ പ്രതിവചിച്ചു):—അയാളുടെ പേര് എന്റെ പേരുതന്നെയാണു്. നിശ്ചയം. അയാളുടെ പേര് അഹമ്മദ് എന്നാണു്.

സുൽത്താൻ—നിനക്കു് അതെങ്ങനെ തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ കഴി

ഞ്ഞു? നേരെത്തന്നെ നിനക്കു് അയാളെ പരിചയമായിരിക്കും. ഇതൊക്കെ ഉറപ്പിച്ചുപറയുകയാണെന്നു നീ നടിക്കുകയാണു്.

അഹമ്മദ്—അല്ലാഹുവിന്റെ നാമത്തിൽ ഞാൻ സത്യം ചെയ്യുന്നു. ഞാൻ ഇതിനു മുമ്പു് ഇയാളെ കണ്ടിട്ടില്ല.

സുൽത്താൻ—പിന്നെ ഇയാളുടെ തൊഴിലിനെപ്പറ്റി എങ്ങനെ നിനക്കു പറയാൻ കഴിഞ്ഞു? ഇയാളുടെ പേരുപോലും!

അഹമ്മദ്—ഓ-അതൊരു ഡിസ്കോ കാഴ്ചമാണു്.

സുൽത്താൻ—എങ്ങനെ?

അഹമ്മദ്—അങ്ങിനെ എന്റെ പേരു ഉച്ചരിച്ചതു അല്പം ഉച്ചത്തിലായിരുന്നു. ആ മനുഷ്യനു് അതു കേൾക്കുമായിരുന്നു. വിളിക്കേൾക്കുവാണെന്നു മട്ടിൽ ആ മനുഷ്യൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. അതിൽ നിന്നു്, അയാളുടെ പേരു് അഹമ്മദ് എന്നാണെന്നു ഞാൻ ഉറപ്പിച്ചു. മറ്റൊരു കാഴ്ചകൂടി പറയാം. അയാളെ സംബന്ധിച്ചു് ഒരു പ്രത്യേക സംഗതികൂടിയുണ്ടു്. എന്തോ താല്പര്യമുള്ള മട്ടിൽ അയാൾ മരങ്ങളെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നു. എന്നാൽ, ആ മരങ്ങളനുകരണപ്പെട്ടിട്ട് അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. എന്നാൽ ആ ഊട്ടിമരത്തെ വളരെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി നോക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

സുൽത്താൻ—അതിനെന്തു്?

അഹമ്മദ്—അയാൾ ഒരു ആശാരിയാണെന്നു് അതുകൊണ്ടു് നിർണ്ണയിക്കാം. കാരണം, പണിയാൻ ഉപയോഗിക്കാവുന്ന മരത്തിൽ മാത്രമേ അയാൾക്കു ശ്രദ്ധയുള്ളൂ.

സുൽത്താൻ—ഓ! നീ മിടുക്കൻ

തന്നെ.

കൈകൊട്ടി സന്തോഷിച്ചുകൊണ്ടു മന്ത്രി ജ്ഞാനം പറഞ്ഞു്....

അഹമ്മദ്, നീയൊരു മഹാവിദ്വാൻ തന്നെ. ഒരു നിമിഷം നേരത്തേക്കെങ്കിലും നിന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയിൽ സംശയം തോന്നിയതിൽ ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു. മറ്റൊരാൾക്കു് ത്തിൽക്കൂടെ പരീക്ഷിച്ചു നോക്കട്ടെ.

അഹമ്മദ്—അങ്ങനെയു് ഞാൻ വിധേയനാണു്.

സുൽത്താൻ—ഇന്നു് അയാൾക്കു് പരീക്ഷിക്കണമെന്നു നിനക്കു പറയാമോ?

അഹമ്മദ്—പറയാമെന്നു തോന്നുന്നു. തോന്നാ മറ്റൊരുകൾക്കു് മധുര പദാർത്ഥങ്ങൾ സുൽത്താൻ ആ പഴിപോക്കുന്ന വിളിച്ചുവരുത്തി ജ്ഞാനം ചോദിച്ചു:—“എന്റെ മാനുഷനായ ഈ സ്നേഹിതനെ ഇങ്ങനെ മിമാൻ സിയുടെ മകനായ അഹമ്മദിനെ—തനിക്ക് പരിചയമുണ്ടോ?”

മുക്കുന്ന കുപ്പായക്കാരനായ ആ മനുഷ്യൻ അവിടെ അതുതപരതന്ത്രനായിനിന്നു അയാൾ വീണ്ടും അഹമ്മദിന്റെ നേരെ നോക്കി. പിന്നീടു് നിമിഷധൂപത്തിൽ തലകുലുക്കിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—“എനിക്ക് പരിചയമില്ല”.

സുൽത്താൻ—“തന്റെ പേരെന്താണു്?”

വഴിപോക്കൻ—“അഹമ്മദ് എന്നാണു്, എന്റെ പേരു്. കാസം എന്ന ആശാരിയുടെ മകനാണു് ഞാൻ. ഞാനും ഒരു ആശാരിയാണു്. എന്റെ പിതാമഹനും പ്രപിതാമഹനും എല്ലാം ആശാരിമാരായിരുന്നു.”

“സുൽത്താൻ-അപ്പോൾ നീയൊരു ആശാരിയാണ്!”

(സുൽത്താന്റെ ആത്മകഥയായ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ട് അഹമ്മദ് മിമാൻഡി സംഗ്രഹിച്ചു യോടെ മനസ്സിലാക്കി.)

വഴിപോക്കൻ—അങ്ങനെയൊരു ആശാരിയെന്ന്.

സുൽത്താൻ—നീ ഇവിടെ വരുന്നതിനുമുമ്പ് ഉന്ന് നീ വേറെ കഴിച്ചോ?

വഴിപോക്കൻ—ഉത്തര കഥ! എന്റെ അല്ലാഹു! ധനം അന്നു യാദിത്തു. മഹാരാജാവേ ഞാൻ തേൻകഴിച്ചു. യജമാനനെ ഈ വിവരം അവിടുന്ന് എങ്ങനെയറിഞ്ഞു.”

സുൽത്താൻ—താൻ പരിഭ്രമിക്കേണ്ടതില്ല. ഇതൊരു നിസ്കാര കാര്യമാണ് ഒരു ജിജ്ഞാസം. അത്രമാത്രം. താൻ എന്താണ് ഇന്ന് കഴിച്ചതെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി ഞാനും എന്റെ സ്നേഹിതനും രമ്മിൽ ഒരു തർക്കം. എന്റെ സ്നേഹിതൻ അതിൽ ജയിച്ചിരിക്കുന്നു. തന്നെ ഉപദ്രവിച്ചതിൽ എനിക്ക് വേദമുണ്ട്. തനിക്ക് വേദം അല്ലാത്ത രന്നോടുകൂടെയുണ്ടായിരിക്കട്ടെ.”

ഇതെല്ലാം കേട്ടു വിസ്മയം പൂണ്ട ആ വഴിപോക്കൻ നടന്നു പോയി. എന്നാൽ അയാളെക്കാൾ വിസ്മയം സുൽത്താനാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. ആശാരി വേദനാണ് കഴിച്ചിരുന്നതെന്നു എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കിയെന്ന് അഹമ്മദിനോടു സുൽത്താൻ ചോദിച്ചു.

അഹമ്മദ്—“ഓ—അത് ഒരു നിസ്കാരകാര്യമാണ്. പക്ഷേ. ഇതിലെ കടന്നുപോയപ്പോൾ അയാൾ ചുണ്ടുകളിൽ നാക്കു നീട്ടി നൽകുന്നു. തെരുവെരെ ഉമിനിർ ഇറക്കുന്നു മുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ കഴിച്ച ഏതോ സാധനത്തിന്റെ രുചി വി

പിത്താണങ്ങൾ

കോപ്പ, പ്ളോറ, കച്ചുസാസർ, ടീസെറ, ക്ലോസെറ, മുതലായ പിത്താണങ്ങൾ. മേത്തരമായ നിർമ്മാണം, ആദായവില.

NEW INDIA CERAMICS Ltd.
FEROKE (Malabar)

"PUSHPA"
Dental Powder
and
Dental Drops
PUSHPA MODEL
STORES,
KOZHICKODE

ടിച്ച്കാണ് ഇതൊക്കെ ചെയ്തത്. അപ്പോൾ, അയാൾ കഴിച്ച സാധനം തേങ്ങാ മരവെണ്ണകിലും മധുര പദാർത്ഥങ്ങളോ അയിരുന്നുവെന്ന് അനുമാനിക്കാം. അയാൾ ഇവിടെ വന്നപ്പോൾ അയാളുടെ ചുണ്ടുകൾക്കു മുമ്പും ഈ ചുക്കൾ പഠനം നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.”

സുൽത്താൻ അത് കേട്ട് വിസ്മയവും അഹ്ളാദവും നിറഞ്ഞവനായി സ്മരിച്ചിരുന്നുവായി.

പ്രിയപ്പെട്ട കുട്ടികളേ, അഹമ്മദ്നെ വോലെ നിരീക്ഷണ പാടവമുള്ളവരായി നിങ്ങൾ വളർന്നു വരിക.

ചന്ദ്രിക
ഔഷധസോപ്പ്

പൊരി, ചിരഞ്ജു,
കാർമുണഞ്ജു,
മുഖക്കുരു,
തപക്രോഗങ്ങൾ
മുതലായവയെ
മാറ്റുന്നു.

A S.M.A. PRODUCT
SIDHAVIDYASRAMAM
IRINJALAKUDA

ഞാൻ എങ്ങനെ കിരീടമണിഞ്ഞു..

വിക്ടോറിയ രാജ്ഞിയുടെ ഡയറിയിലെ ചില പ്രത്യേക ഭാഗങ്ങൾ

സ്മിൾക്ക് എല്ലാ പ്രവർത്തന മണ്ഡലങ്ങളിലും കൗതുകമരയുണ്ടായെന്ന് സംശയിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് വിക്ടോറിയ ബ്രിട്ടീഷ് സിംഹാസനത്തിൽ അരോഹണം ചെയ്തത്. വിക്ടോറിയയുടെ കാലത്ത് കേരളീയ സ്മിൾ കവിതയെഴുതുന്നതുതന്നെ ഒരു വിചിത്രസംഭവമായി ചുരുക്കം ചിലരെങ്കിലും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കരുതിയിരുന്നു. കവിത എഴുതിയതിന് കേരളത്തിലെ ഒരു കമനീമണി ഒരു സമാധാനം പൊതുജനങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ ബോധിപ്പിക്കേണ്ടിവന്നു. “ഭാമ സമരം ചെയ്തില്ലേ. സുഭദ്ര തേർ തെളിച്ചില്ലേ, വിക്ടോറിയ രാജ്ഞി ഭരിക്കുന്നില്ലേ? പിന്നെ എന്തിനൊരു കവിത എഴുതിക്കൂടേ?” എന്നായിരുന്നു ആ കമനീമണിയുടെ വാദഗതി.

ശ്ലോകം ഇവിടെ ചേർക്കുന്നു.-
മല്ലാതിവിയയായ ഭാമ സമരം
ചെയ്തില്ലയോ തേർ തെളിച്ചില്ലേ
പണ്ടു സുഭദ്ര പാരിത-
ഭരിക്കുന്നില്ലേ വിക്ടോറിയ-
മല്ലാക്ഷ്മണികൾക്കു വാടവ-
മിവയല്ലല്ലാമുദിച്ചിടുകിൽ
ചൊല്ലുറും കവിതയ്ക്കു രാത്രി-
വരാജ്യല്ലെന്നു വന്നിട്ടുമാ?

സ്മിൾക്ക് ഇങ്ങനെ പല മണ്ഡലങ്ങളിലും കൗതുകമായിത്തീർന്നു കിട്ടിയ ചെറുപ്പം സാധിക്കുമെന്നു ഭൂതരിന്റെ ഉദാഹരണമായി വിക്ടോറിയയുടെ ഭരണത്തെ ഒരു കേരളീയസ്മിൾ അഭിമാനപര്യന്തരം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടതല്ലോ. എല്ലാസമയത്തും ദ്വിതീയയുടെ സ്ഥാനം അറോഹണം ആ പഴയ കാലത്തിലേക്ക് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്നു.

വിക്ടോറിയയുടെ സ്ഥാനം ബീയിയെപ്പറ്റി ആർച്ചുചെയ്തപ്പോൾ കാർദ്ബറി വിക്ടോറിയയെ അറിയിക്കുന്നു. കൂടെ ഏകദേശം ചേംബർ ലെയിൻ പ്രഭുവാണ്.

വിക്ടോറിയയുടെ കിരീടധാരണം എങ്ങനെ നടന്നുവെന്നതിനുവേണ്ടി പലർക്കും കൗതുകമുണ്ടായിരിക്കും. അതിനുവേണ്ടി ചരിത്രകാരന്മാരെയും കവികളെയും നാം ആശ്രയിക്കേണ്ടതില്ല. വിക്ടോറിയ

യയുടെ ഡയറിയിൽ എല്ലാം വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഡയറി എഴുതുന്നതിൽ വിക്ടോറിയ അതിസമർത്ഥയായിരുന്നു.

തലമുടി

തലമുടി കെട്ടിവെക്കേണ്ടതെങ്ങനെ

നെയനുള്ള പ്രശ്നം ഉൾപ്പെടെ എല്ലാം വിവാദവിഷയങ്ങളായിരുന്നു. ചെവി മുടഞ്ഞുവെക്കുന്നതലമുടി ചുറ്റിക്കെട്ടിവെക്കുന്നത് അന്നത്തെ ഫാഷ്യനായിരുന്നു. വിദ്യോദിയാസ്സ് അതിന്റെ ഒരു ചിത്രത്തെപ്പറ്റി ചില സൂചനകളുണ്ടായിരുന്നു. ഏതായാലും അങ്ങനെ തന്നെ ചേണമെന്ന് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അതിന്റെ മോശയെപ്പറ്റി വിദ്യോദിയാ പ്രധാനമന്ത്രി മെൽബോൺ പ്രഭുവിനോടു ചോദിച്ചു. മെൽബോൺ പ്രഭുവിന്റെ ഉത്തരത്തെപ്പറ്റി വിദ്യോദിയാ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു “മുഖത്തു ഹിസ്സഭാവം ചേർന്നുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം എന്നെ നോക്കി. ഇതു ഭംഗിയായിരിക്കുന്നു. വിചിത്രമായ ഒരു പ്രത്യേകത ഇതിനില്ലേ? ഒരു പുതുയുഗമുണ്ട്.”

ആ സുദിനം

രാജ്ഞി ആ സുദിനത്തെപ്പറ്റി എഴുതുന്നതിങ്ങനെയാണ്. “പാർലിമെന്റിലെ പെട്ടിമുഴക്കങ്ങൾ പെട്ടെന്ന് നാലുമണിക്കു എന്നെ ഉണർത്തി, അതിനുശേഷം ജനങ്ങളുടെയും ബാൻറിന്റെയും മറ്റു ശബ്ദമേളങ്ങൾ നിമിത്തം എനിക്ക് ഉറങ്ങുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ഏഴുമണിക്കു ഞാൻ എഴുന്നേറ്റു. ദേഹത്തിന് ശക്തിയും സമ്പാദ്യം തോന്നി. ഞാൻ വേർപെട്ടുനിൽക്കും വേലം അണിയുന്നതിനു മുമ്പും അതിനു പിമ്പും രാവിലത്തെ ഭക്ഷണം കൂട്ടാതെ കഴിച്ചു. രാവിലെ ഒൻപതുമണിക്കു ഞാൻ അടുത്ത മുറിയിൽ പോയി. എന്റെ “പ്രഭുസഭാസം” ധരിച്ചു. പത്തുമണിക്കു രാജകീയരഥത്തിൽ ഞാൻ പ്രാവശ്യം ഡച്ചസ് ഓഫ് സർഗ്ഗലാണ്ടും ലോർഡ് അൽബർട്ട് ലിയും എന്നോടുകൂടെയുണ്ടായിരുന്നു.”

ചുരുക്ക വെൽവെർ ക്ലാസ്സത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ സുപർണ്ണ ടി

ഷ്യ വസ്ത്രമാണ് രാജ്ഞി ധരിച്ചിരുന്നത്. രത്നാകിരമായ കിരീടം വഹിക്കുന്നതും നന്നായി ചികിമിനുക്കിയതുമായ ആ ശിരസ്സ് നിരന്തരമായി ജനങ്ങളുടെ അഭിവാദനങ്ങളെ അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട് നമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

കിരീടം

കിരീടധാരണം നടന്ന നിമിഷത്തെപ്പറ്റി രാജ്ഞിയുടെ ഡയറിയിൽ ഇങ്ങനെ കാണുന്നു. സെൻറ് എഡ്വേർഡിന്റെ സിംഹാസനത്തിൽ എന്നെ ഇരുത്തി, ലോർഡ് ഗ്രേറ്റ് റ്റു ചോംബർ ലെയിൻ എന്നെ ഡാൽമാറ്റിക് അങ്കി ധരിപ്പിച്ചു. അതിനുശേഷം വിവിധങ്ങളായ മടങ്ങുകൾ നടന്നു. ഒടുവിൽ കിരീടം എന്റെ തലയിൽ വെക്കപ്പെട്ടു. അത് ഏറ്റവും ഹൃദയസ്पर्ശകമായ ഒരു സന്ദർഭമായിരുന്നു.

“സിംഹാസനാരോഹണവും, അതിനുശേഷം ബിഷപ്പന്മാർ മാത്രം പത്രസഹോദരന്മാർ, പ്രഭുക്കന്മാർ, എന്നിവരുടെ ആദരാപധാര്യം ഭംഗിയായി നടന്നു. കുരിശുള്ള ചെങ്കോൽ ഡ്യൂക് ഓഫ് നോർഫോക്ക് എന്നിങ്ങനെ വഹിച്ചു. ലോർഡ് മെൽബോൺ എന്റെ വലത്തുഭാഗത്തുനിന്നും. ഡ്യൂക് ഓഫ് റിച്ച്മോണ്ട് മട്രാ ചെങ്കോൽ വഹിച്ചുകൊണ്ട് എന്റെ ഇടത്തുഭാഗത്തു നിന്നും. ആദരാപധാരം കഴിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞ ഞാൻ സിംഹാസനത്തിൽനിന്നിറങ്ങി എന്റെ കിരീടം തലയിൽനിന്നെടുത്തു. വി. കർബാന സ്വീകരിച്ച ശേഷം ലോർഡ് മെൽബോണിന്റെ ഹിസ്സത്തെ അമ്പലംബിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ വീണ്ടും സിംഹാസനത്തിൽ ഉപവിഷ്ടയായി.

ചാപ്പൽ

സെൻറ് എഡ്വേർഡ്സ് ചാപ്പൽ എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന മന്ദിരം ഒരു ചാപ്പലിന്റെ അകൃതിയിലു

ള്ളതല്ലായിരുന്നുവെന്ന് രാജ്ഞി പറയുന്നു. ചാപ്പൽ എന്നുള്ള പേരും ആ മന്ദിരത്തിന്റെ രൂപവും തമ്മിൽ പൊരുത്തമുള്ളതായി രാജ്ഞിക്കു തോന്നിയില്ല. “പൂജാപീഠം എന്നു പറയുന്ന സ്ഥാനം സാൻഡറിച്ച്, വീഞ്ഞുകുപ്പികൾ മുതലായവയെക്കൊണ്ട് നിറഞ്ഞിരുന്നു.”

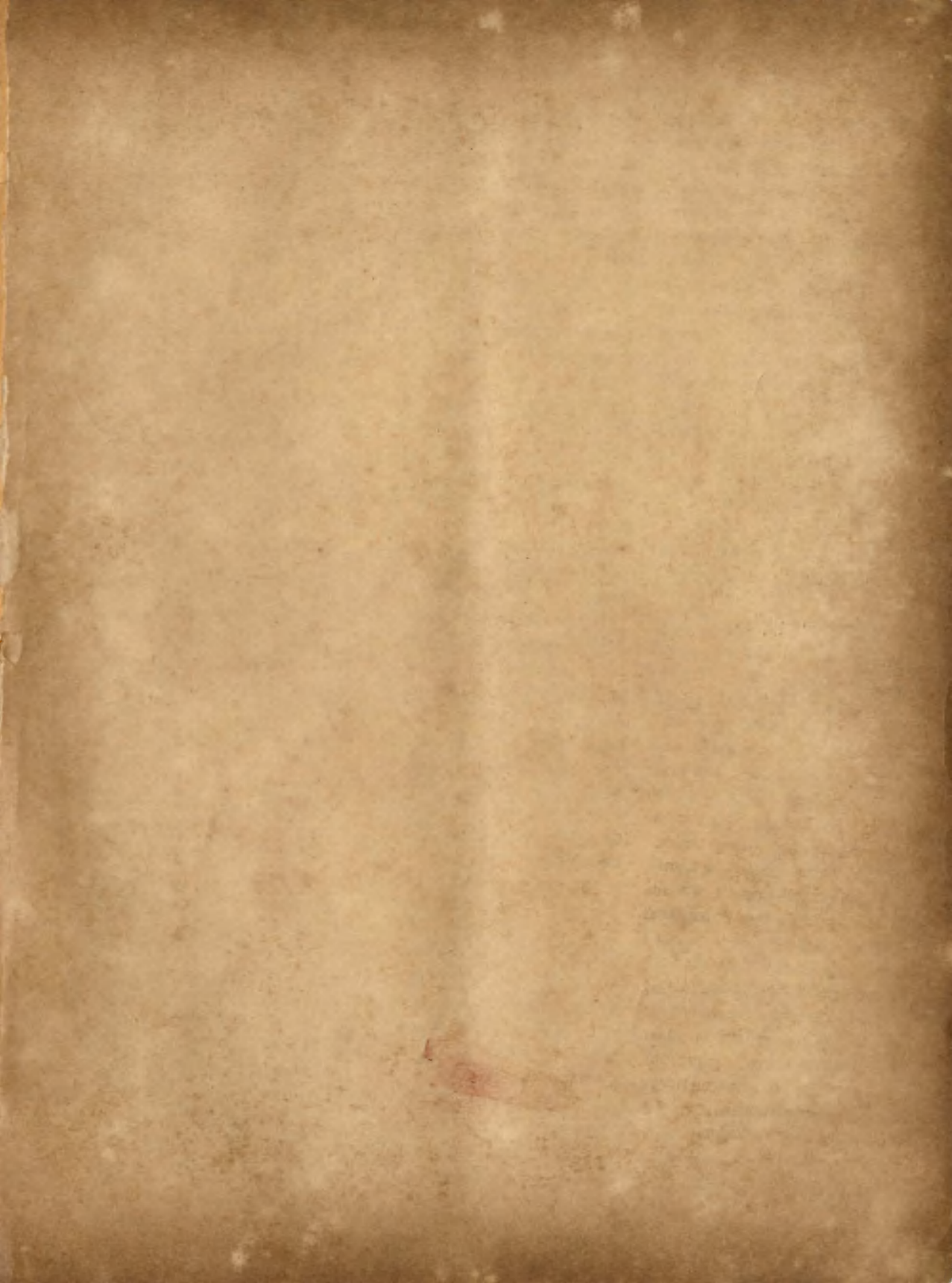
ആർച്ച് ബിഷപ്പ്

“ആർച്ച് ബിഷപ്പ് പ്രവേശിച്ചു. രാജകീയ ഗോളചിഹ്നം എന്റെ കൈയിൽ തരണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു ചടങ്ങ്. പക്ഷേ, അതിന്റെ കൈയിൽ ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ആശയക്കുഴപ്പത്തിൽപ്പെട്ട അദ്ദേഹം എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നറിയാതെ മടങ്ങിപ്പോയി..... ആർച്ച് ബിഷപ്പ് എന്നെ മോതിരം ധരിപ്പിച്ചപ്പോൾ വിരൽ തൊറ്റിപ്പോയി. പിന്നെ ആ മോതിരം ആ വിരലിൽ നന്നെടുക്കുവാൻ ഞാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവന്നു എന്നുള്ളതായിരുന്നു അതിന്റെ ഫലം. വളരെ ചേദന സഹിച്ചു ഞാൻ ആ മോതിരം ഉൾക്കൊള്ളാതെ ചെല്ലു.”

രഥത്തിൽ കയറി നാലുമണി ആയപ്പോൾ മടങ്ങിപ്പോയ കാഴ്ചമാണ് ഡയറിയിൽ പിന്നെ കാണുന്നത്. ജനങ്ങളുടെ ഉൽസാഹവും സ്നേഹവും രാജഭക്തിയും രാജ്ഞിയുടെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിച്ചു. “എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും അഭിമാനകരമായ ദിവസമായി ഈ ദിവസത്തെ ഞാൻ പരിഗണിക്കും. എന്നാണ് രാജ്ഞി എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. ആറുമണിക്കു കൊട്ടാരത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയ രാജ്ഞിക്കു ഒട്ടുംതന്നെ ക്ഷീണം തോന്നിയിരുന്നില്ല.

ബൽജിയം രാജാവായ തന്റെ അമ്മാവന്റെ പേർക്ക് വിദ്യോദിയ എല്ലാ കാഴ്ചകളും വിവരിച്ചു എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

ഓസ്റ്റ്ലിൻ സെന്റർ ആമ്പി (ഇവിടെ വലുത് കിരീടധാരണം നടത്തപ്പെടുന്നത്)

രാജകീയരഥം